ERIC de Noorman

door
HANS G. KRESSE.

De Zwarte Ruiter

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

HANS- G. KRESSE

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

DE ZWARTE RUITER

Uitgeverij :
HET LAATSTE NIEUWS — Em. Jacqmainlaan, 105 - 107, BRUSSEL

Korte inhoud van vorige verhalen :

Bij zijn terugkeer na een lange, avontuurlijke reis, verneemt Eric dat zijn vader, Wogram. koning der Noormannen gestorven is. Diens plaats werd ingenomen door een neef van Eric, de dwingeland Omon. Eric gelukt erin de valse koning Omon van zijn plaats te verjagen. Hij verneemt dat zijn vader vermoord werd. Met behulp van de tovenaar Lauri weet hij zich op de moordenaar te wreken. Aan Lauri heeft Eric een belofte moeten afleggen. Hiervoor vertrekt hij terug op reis. Hij belandt eerst in het eiland van de dodenridders. Daarna sluit hij vriendschap met Intor. de woudkoning. Samen strijden zij tegen de koningin Ergosa, die met ijzeren hand over het land der verschrikking, Materia, heerst. Zij weten het land te bevrijden en maken kennis met de wonderen uit het land van Mu, broeder van Intor. Op de terugreis met zijn vriend Halsa, moet Eric op een eiland aanleggen om drinkwater te zoeken. Hier ontdekken zij het geheim van het grafgewelf en weten de koningsdochter Aitka die er in opgesloten is te bevrijden. Terug in het land brengt Eric bezoek aan de tovenaar Lauri die hem verplicht een scheepslading goud uit « Goudland » af te halen. Eric vertrekt naar Goudland maar wordt door de eilandbewoners gevangen genomen en ter dood veroordeeld. Op het nippertje wordt hij door het volk der zonaanbidders gered die hem voor de « Zoon van de Zon » aanzien. Hij wordt bevriend met de koning der Ozmecs, doch de vijand van de hogepriester Techotla. Deze besluit hem aan de zonnegeest te offeren. Eric weet zich te bevrijden en het land van de tyranie van de priesters te verlossen. Hij vertrekt eenzaam huiswaarts met zijn lading goud.

Hij wordt opgenomen op een Chinese jonk, dat een ander schip aanvalt en Lotus van Jade, de lievelingsdochter van de Keizer van China ontvoert, om een scheepslading goud als losprijs te bekomen. Eric slaagt er in deze Chinese Prinses te bevrijden en behouden bij haar vader terug te brengen.

De Keizer en Eric worden de slachtoffers van een Staatsgreep. Eric en Lotus van Jade gelukken er in het rijk te redden en de Keizer te bevrijden. Deze schenkt Eric een schip vol kostbaarheden waarmede hij eindelijk de tocht naar Noorwegen aanvangt. In een cel zit Baldon opgesloten om in het noorden gerechtigd te worden...

Baldon kan de bemanning van het schip omkopen en, zodra Eric in Noorwegen geland is, met het goud naar zijn burcht vluchten. Lauri heeft tijdens Eric's reis de macht over het land weten te krijgen en Winonah met haar kind gevangen te houden. Lauri wordt door geldgebrek verplicht met Baldon een verbond te sluiten en hem in ruil voor het goud, het Rijk aan te bieden...

Met de hulp van de Lynx der Wouden en diens mannen zal het Eric gelukken zijn zoontje terug te vinden en Baldon in een val te lokken. Dank zij Orl, de Koning der Dvergars, zal ook Lauri schaakmat gezet worden en zal Eric zich terug aan zijn volk en land kunnen wijden.

Nadat hij de macht over zijn rijk herwonnen had, brak voor Koning Eric een tijd van ingespannen werken aan.

In de dagen van de Magiër was rechtvaardigheid onbekend geweest. Nu kwamen daar grote veranderingen in. Rechters die nun plicht niet deden, werden genadeloos vervangen door betere, en de Noorman gaf zelf het voorbeeld door elke week aan zijn hof een open rechtzitting te houden, waar iedereen uit het volk komen kon om klachten en wensen te uiten. Tijdens een dezer zittingen kwam hij voor het eerst op het spoor van de Zwarte Ruiter.

Het begon vrij onschuldig. Een arme boer kwam hem stotterend vragen of hij een onderzoek wilde instellen in een oostelijk deel van het rijk. Er heerste onrust. Eric beloofde het minzaam. Maar onrust was iets dat, tot zijn leedwezen, ook in andere delen van zijn rijk voorkwam. Het gebruikelijke onderzoek door enkele vertrouwde dienaren zou wel voldoende zijn. Hij wist dat het gebied onder bestuur gesteld was van Agar, een oude vriend van zijn vader Wogram, die hij volkomen vertrouwde. Nadat de boer vertrokken was, verzocht hij de zaalwachter de volgende bezoeker binnen te leiden. Hij kon een lichte glimlach niet onderdrukken toen hij zag dat het een jong en ijdel edelman was. die zich tevergeefs een voorkomen van gewichtheid zocht te geven. Het zou wel het gebruikelijke verzoek om een of ander hoog ambt worden, dat dit soort jonkers altijd indienden.

— Heer, begon de fatterige verschijning, na met een sierlijk gebaar zijn mantel te hebben teruggeslagen, tot mijn leedwezen moet ik mij komen beklagen over de toestanden in het oostelijke gebied, dat onder regentschap van Heer Agar staat.

Ditmaal spitste Eric de oren. Tweemaal dezelfde klacht achter elkaar? Dat kon geen toeval zijn !

— Ik wens dan ook met klem mijn ongenoegen uit te spreken. Verleden week was ik gedwongen een reis door dit leen te maken. Wie schetst mijn verbijstering toen ik onverhoeds en op de meest lompe wijze werd o-ver-val-len ! Men ontnam mij mijn zwaard en dwong mij, onder zeer onheuse bejegeningen, die belofte af dat ik een boodschap zou overbrengen. Natuurlijk verzette ik mij als een leeuw...

— Natuurlijk ,mompelde Eric kalmerend, hoewel de vergelijking tussen een leeuw en deze ijdeltuit hem lichtelijk grappig voorkwam. Voor wie was die boodschap bestemd?

— Voor u !

Eric wierp hem een verbijsterde blik toe. Dit kwam hem onbegrijpelijk voor.

— Ik moest de boodschap letterlijk overbrengen. Bij voorbaat vraag ik u dus vergeving voor de... eh... oneerbiedige taal. Hier komt zij.

Hij kuchte.

— Zeg aan Koning Eric, dat er hier in het Oosten vreemde dingen broeien. Vraag hem of hij ooit gehoord heeft van de Zwarte Ruiter ! En zo niet, waarom hij dan op zijn luie kussen blijft zitten inplaats van zelf te zien wat er in zijn rijk omgaat.

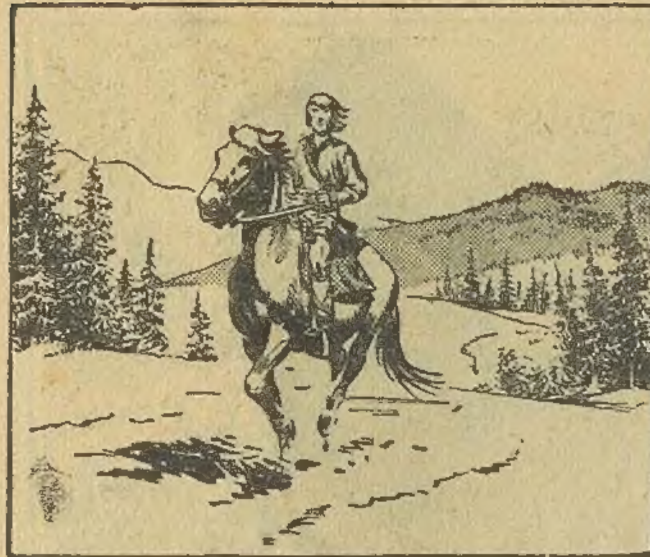
Een ogenblik wist Eric niet wat hij zeggen moest. Wie waagde het hem een dergelijk tartend bericht te doen toekomen? Hij bedwong zich slechts met uiterste moeite.

— Kent gij de naam van de afzender? vroeg hij scherp.

De jonker maakte een verontschuldigend handgebaar.

— Die mocht ik u noemen. Doch, nogmaals, duidt het mij niet ten euvel wanneer het een naam is die geen edelman zou wagen te dragen. Letterlijk beval hij mij u te zeggen : En als uw meester soms mijn naam vraagt, kunt gij dan zeggen dat ge gezonden werd door **YARK DE STIJFHOOFDIGE** !...

Na de jonge edelman te hebben weggezonden zat Eric geruime tijd peinzend voor zich uit te kijken. Wie was deze Yark de Stijfhoofdige, dat hij hem zulk een uitdagende boodschap liet toekomen? En wat was er gaande in Agar's gebied? Die vragen bleven hem bezighouden toen hij zich naar de kamer van Vrouwe Winonah begaf. Zij zat aan haar toilettafel, en toen ze de vastbesloten trek op het gezicht van haar echtgenoot zag trok er een glimlach om haar lippen.

— Ge hoeft niets te zeggen, zei ze. Er is iets dat u bezig houdt. Ge zijt van plan er uit te trekken, nietwaar?

— Ja, Winonah, ik geloof dat het nodig is om eens een onderzoek in het Oosten in te stellen. Het zal niet lang duren.

— Hoeveel man vergezellen u?

— Niemand, zei Eric grimmig. Dit betreft een erezaak!

Een uur later verliet hij zijn burcht en dreef zijn paard in de oostelijke richting door de eindeloze wouden van zijn rijk. Na de lange periode van ingespannen regeren voelde hij hier een weldadige rust over zich komen. De tocht duurde verscheidene dagen, maar toen hij tegen de avond eindelijk de grens van Agar's gebied bereikte voelde hij zich frisser dan ooit. Het leek hem nu te laat om nog op onderzoek uit te gaan. Hij dreef zijn paard een eindweegs de struiken in, op zoek naar een geschikte kampplaats. Doch juist toen hij zich uit het zadel wilde slingeren klonk er een zacht gekraak achter hem.

— Handen omhoog, beval een zachte stem.

Tussen de bomen was, onhoorbaar als een schim, plotseling een ruiter opgedoken. Een enorme wolfshond stond naast hem, en zowel het dier als de pijl, welke de gemaskerde op hem richtte, deden Eric beseffen dat hij er beter aan deed dit bevel op te volgen.

Langzaam hief Eric zijn handen op, terwijl hij geen oog afliet van de gemaskerde vreemdeling. Deze dreef zijn rijdier iets dichter naar hem toe.

— Hoe luidt Uw naam ! Wat zoekt ge hier in dit gebied ?

Een ogenblik aarzelde Eric. Maar het leek hem beter zijn naam niet te noemen.

— Ik heet Unag, antwoordde hij gemelijk, en ik ben op weg naar de burcht van Agar. Wie zijt ge, en wat wilt ge van me ?

— Maak met uw linkerhand uw zwaardriem los, gebood zijn aanvaller zonder op zijn vraag in te gaan. En toen Eric's wapen met een slag op het mos was gevallen vervolgde hij: Haal thans uw beurs te voorschijn en werp ze mij toe. Snel ! Ik heb weinig medelijden met lieden van uw slag.

Er zat niets anders op dan te gehoorzamen. Nadat hij zijn beurs had neergeworpen woog Eric een ogenblik de kans af om zijn aanvaller razend snel te bespringen. Doch deze scheen zijn voornemen te raden, want hij liet zijn paard terugstappen en zei dringend :

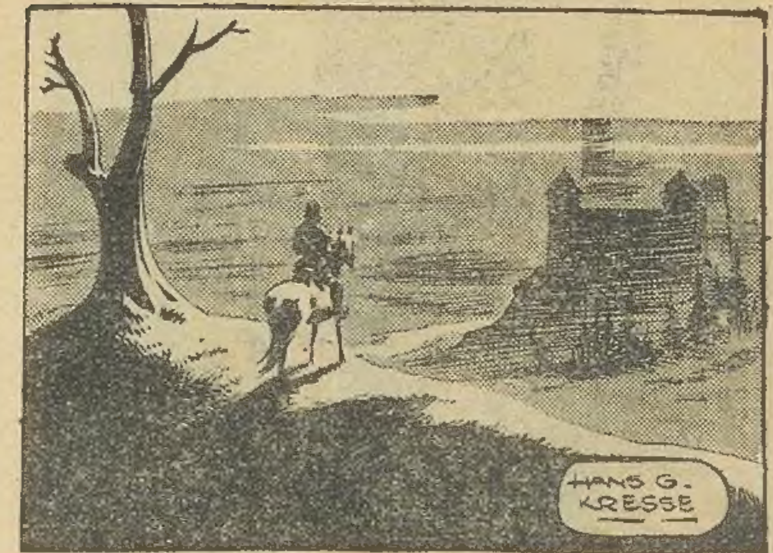
— Zoiets zou ik niet proberen, heer Ridder. Dat zou U het leven kosten, Thor !

De enorme wolfshond sprong naar voren. Zijn tanden vatten de beurs. Met een poot over het zwaard bleef hij de Noorman loerend aankijken. Een bevel van zijn meester zou voldoende zijn om hem te laten aanvallen. Eric was geen dwaas. Zijn spieren ontspanden zich.

— Zo is het beter, zei de tengere gestalte in het zwart spottend. Ge kunt gaan ! Maar als ge soms van plan zijt domheden uit te halen hou dan in gedachten dat mijn pijl op Uw rug gericht is tot ge gindse bosrand bereikt !

Zodra Eric de bosrand bereikte wendde hij zich bliksemsnel om. Maar als bij toverslag was de zwarte ruiter verdwenen. Waar een ogenblik geleden nog het paard, de boogschutter en de wolfshond stonden was nu niets anders dan de roerloos zwarte achtergrond der dennen. Het leek of de nacht hen had opgeslokt.

— Het geheimzinnige figuur, mompelde Eric verbitterd. Wie die Yark de Stijfhoofdige ook mag zijn, hij had in ieder geval enig recht van spreken toen hij me op deze zwarte ruiter opmerkzaam maakte. Hij kon wel eens gelijk hebben.

Scherp mensenkenner als hij was had hij van het begin af der korte ontmoeting het gevoel dat deze aanvaller meer was dan een normale struikrover. De korte overval was met een koelbloedigheid en vastheid uitgevoerd, die dat soort elementen nimmer bezaten. Maar wij zijn nog niet klaar met elkander, onbekende vriend, fluisterde de Noorman sarcastisch. Dit betaalt ge me wel terug ! Ik begin er nu aardigheid in te krijgen.

Een ogenblik overwoog hij wat hem thans het beste te doen stond. Te trachten het spoor van de Zwarte Ruiter te volgen, in de duisternis, en ongewapend als hij was, leek hem volkomen zinloos. Neen, beter was het om zich eerst opnieuw te bewapenen alvorens zich in het spoor van de Zwarte Ruiter vast te bijten en zoveel mogelijk inlichtingen in te winnen.

— En er is één, die me daarbij graag behulpzaam zal zijn, dacht de Noorman, zijn paard vastbesloten de sporen gevend. Agar !

Maar toen hij, na een zware rit, de omtrekken van Agar's burcht voor zich zag opsteken in het eerste ochtendlicht, wist hij nog niet dat de duistere invloed, welke zich over het gehele gebied had gelegd, zich ook daarginds had laten gelden...

Snel reed Eric op de poort toe en klopte. Maar het duurde geruime tijd eer er een kleine deur werd opengedaan, waardoor een wachter hem argwanend opnam.

— Wat wenst ge? vroeg de man ruw.

En toen Eric vertelde, dat hij gaarne zijn opwachting bij Heer Agar wilde maken, schudde de wachter het hoofd.

— Ik heb opdracht niemand binnen te laten. Heer Sigurd houdt niet van bezoekers.

— Van deze bezoeker zal hij iets meer beleefdheid moeten aanmeten, beet Eric, die dit optreden hevig ergerde, hem toe.

— Ga ! zeg uw Heer dat Koning Eric voor de poort staat.

Zijn woorden hadden uitwerking. Nauwelijks vijf minuten later leidde een uiterst eerbiedige dienaar hem in een ruim vertrek. Een als edelman geklede figuur rees haastig op een kwam hem glimlachend tegemoet. Eic vond zijn optreden wat gluiperig.

— Koning Eric ?

— Dat ben ik, ja.

— Wees welkom op deze burcht. Mijn naam luidt Sigurd, Agar's half-broer. Verschoon mij dat mijn mannen u niet vriendelijker ontvingen. Maar ge moet toegeven dat Uw eenvoudige dracht ook weinig deed vermoeden... Ge draagt niet eens een zwaard, zie ik.

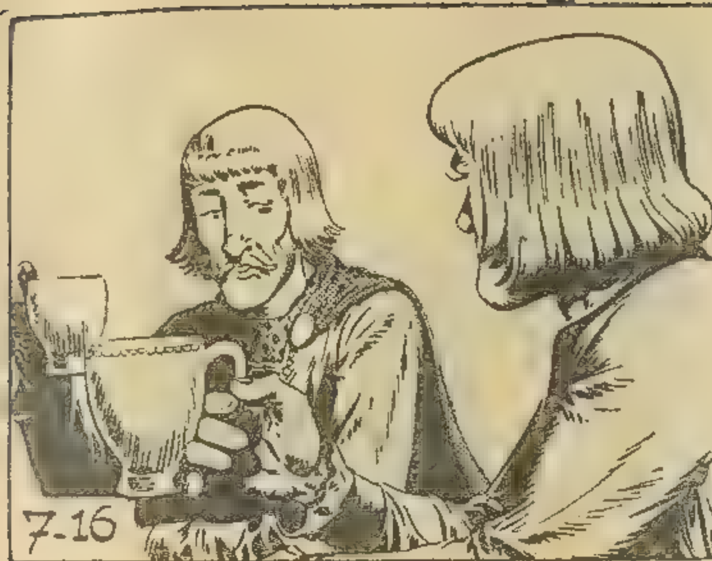
— Ik had een ontmoeting met de Zwarte Ruiter, verklaarde Eric kort. Hij overviel mij onverhoeds. De uitslag ziet ge.

Met een zachte kreet sprong Sigurd op.

— Die ellendeling... ! riep hij uit. Zelfs U ontzag hij dus niet. Deze man is een gesel voor dit gebied, Heer Eric !

— Gij kent hem dus?

— Te goed zelfs. Hij is de oorzaak van het grootste verdriet dat mij ooit ten deel is gevallen...

— Wat bedoelt ge daarmee? informeerde Eric, nadat Sigurd hem met een handgebaar had uitgenodigd plaats te nemen en enkele bekers wijn had laten aandragen.

De ander staarde een ogenblik somber voor zich uit.

— Vergun mij een andere vraag, alvorens op de uwe te antwoorden. zei hij ten slotte zacht.

— Is het voor de Zwarte Ruiter dat ge naar deze streken gereisd zijt?

— Ik hoorde iets van zijn optreden en ging uit om zelf poolshoogte te nemen. Wie is hij? Hoe lang geleden dook hij op?

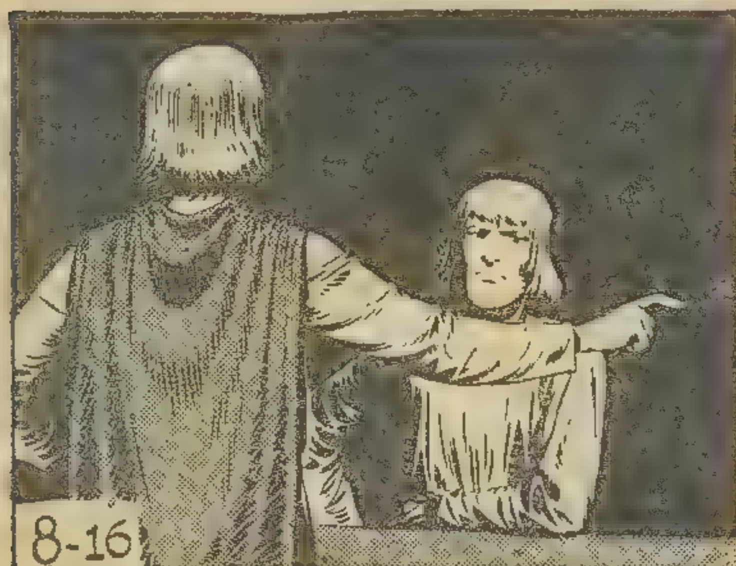
— Het is enige maanden geleden dat de Zwarte Ruiter voor het eerst toesloeg, antwoordde Sigurd. Sinds die tijd beleven wij moeilijke dagen. Ik zeg U, er moet zich een duivel van boosaardigheid achter het masker verbergen.

— Het is mogelijk. Eric wierp de ander een scherpe blik toe. Weer, zonder zelf te weten waarom, overviel hem dat vreemde gevoel van afkeer tegen Sigurd.

— Waar is Heer Agar? vroeg hij, om het pijnlijke stilzwijgen te verbreken. Ik zou hem gaarne de hand drukken.

Sigurd maakte een hulpeloos handgebaar.

— Helaas, mompelde hij. Ik vrees dat dit niet mogelijk is. Wilt ge de reden weten van mijn verdriet? Van de grondeloze haat die ik de Zwarte Ruiter toedraag? Heer Agar is dood ! Hij was het eerste slachtoffer van de gemaskerde... !

Zo onverwachts trof hem deze afschuwelijke tijding, dat Eric een ogenblik roerloos zat. Maar hij herstelde zich snel.

— Vertel ! beet hij Sigurd toe, terwijl de drift in zijn ogen opvlamde. Agar was een oud vriend van mijn vader. Ik zal alles doen om zijn dood te wreken !

— Ongeveer vier maanden geleden, begon Sigurd, begaf ik mij met Agar en diens dochter Astara op jacht. Mijn broer en het meisje reden ver vooruit, terwijl ik een omtrekkende beweging maakte om het wild tussen ons in te krijgen. Wie zal echter mijn ontsteltenis beschrijven toen ik plotseling in de verte een kreet hoorde. Ik joeg naar de plaats waar het geluid vandaan kwam. Uit de struiken komend zag ik Agar met een pijl door zijn hart op de grond liggen. Ver vooruit ontwaarde ik de zwarte gestalte, die wij nadien zo goed hebben leren kennen. Het leed geen twijfel of hij had Agar neergeschoten en was bij mijn nadering op de vlucht geslagen.

— En het meisje?

— Van haar ontbreekt ons ieder spoor, zei Sigurd zacht. Ik heb het hele gebied laten afzoeken, maar zonder enige uitslag. Ik vrees dan ook dat zij als slachtoffer van de Zwarte Ruiter is gevallen.

Er viel een stilte in het vertrek. Eric trachtte zijn gedachten te ordenen.

Wie verborg zich achter het masker van de Zwarte Ruiter? Raadsels ! Met een ruk richtte hij zich eensklaps tot Sigurd.

— Kent gij ook een figuur die zich Yark de Stijfhoofdige noemt?

Jammer genoeg stond hij achter de edelman en kon de geschrokken trek niet zien, welke over Sigurd's gelaat schoof. Toen deze zich omkeerde had hij zichzelf al weer onder bedwang.

— Een vreemde naam, mompelde hij. Neen, die is mij onbekend.

Nog enkele uren lang sprak de Noorman met Sigurd, doch deze vertelde hem weinig nieuws. De Zwarte Ruiter terroriseerde de ganse streek, en iedere poging om hem onschadelijk te maken had tot nog toe gefaald. Dat was alles wat Eric nog te weten kwam. Ongeduldig rees hij eindelijk op.

— Het lijkt mij het beste dat ik eens een onderzoek ga instellen. Misschien kan ik het spoor van de Zwarte Ruiter nog terugvinden op de plek waar hij mij gisternacht overviel. En anders stoot ik wellicht op het spoor van Yark de Stijfhoofdige. Dat is een andere raadselachtige figuur die ik graag nader aan de tand wilde voelen.

— Gij zijt nog steeds ongewapend, sprak Sigurd vriendelijk. Vanzelfsprekend kunt ge uit mijn wapenkamer alles kiezen wat ge meent nodig te hebben. Hij leidde Eric daarheen en zag toe hoe de Noorman zich nauwlettend een betrouwbaar zwaard uitzocht. Overigens geloof ik niet dat ge te veel op een ontmoeting met deze Yark moet vertrouwen. Zover ik weet is er niemand van die naam in deze streken geweest. Verspil Uw tijd niet met een dood spoor. De Zwarte Ruiter zal U toch al genoeg moeite geven.

— Ik weet het niet, mompelde de Noorman peinzend. Ergens heb ik het gevoel dat deze onbekende Yark de Stijfhoofdige een sleutelfiguur is. Ik zou hem graag ontmoeten.

Hij haalde zijn schouders op. Wij zullen zien. Gegroet Heer Sigurd. Heb dank voor Uw gastvrij onthaal.

Even later galoppeerde hij de slotpoort uit en reed in snelle draf de bossen tegemoet. Hij wist echter niet dat een bekende gestalte hem vanuit een torenvenster van de burcht nastaarde. Pas toen hij achter de heuvels verdwenen was wendde deze zich om en haastte zich in de richting van enkele dienaren, die reeds op hem stonden te wachten. Er was een onrustige blik in zijn ogen.

Het kostte Eric enige moeite de plek terug te vinden waar hij de Zwarte Ruiter voor de eerste maal ontmoette. Maar zijn uitstekend geheugen voor plaatsen en kleine bijzonderheden liet hem ook ditmaal niet in de steek, en enige uren later liet hij zich reeds uit het zadel glijden. Hier was het geweest. Er was geen twijfel mogelijk.

De grond was zwaar begroeid, en de ochtenddauw had het gras weer opgegricht. Slechts een ervaren spoorzoeker kon hopen hier nog tekenen te vinden. Het uiterst vage spoor leidde in de richting van het woud. Hier werd het iets duidelijker, zodat hij het zelfs een tijdlang te paard kon volgen. Maar onder de dichte bomen, die de bosgrens aankondigde, verloor hij het weer en het duurde zeker een half uur eer hij een zwakke afdruk van hondenpoten vond.

Van toen af liet hij het niet meer los. Zich diep over de kop van zijn rijdier buigend, volgde hij het tot daar waar een schemering tussen de bomen het einde van het woud aankondigde.

Ondertussen woog hij de feiten tegen elkaar af. Agar was dood. Het meisje Astara verdwenen. Waarheen ? Als hij Sigurd moest geloven had deze geen wolfshond gezien. Maar de Zwarte Ruiter was er de vorige nacht van vergezeld geweest. En wie was Yark de Stijfhoofdige ? Welke rol speelde hij in dit raadselachtige drama? Het was een verwarde geschiedenis.

Zozeer was hij er in verdiept dat hij pas op het laatste ogenblik de kreet hoorde, welke vanaf de vlakte onder hem opklonk. Scherp toekijkend zag hij dat deze geslaakt was door een kleine ruiter, die in de verte nagezeten werd door enkele anderen. Maar wat hem het meest verraste was, dat deze achtervolgers gekleed waren in zwarte mantels.

Verrast staarde de Noorman naar de achtervolgers van de kleine figuur.

Zonder aarzelen gaf de Noorman zijn paard de sporen en dwong het de helling af, de vluchteling tegemoet. Hij wist niet wie de man was, maar hij werd zeker achtervolgd door de Zwarte Ruiter en diens trawanten, en dat was Eric genoeg om hem ter hulp te komen. Verontwaardiging jegens de lafaards, die met vijf één man achtervolgden, vlamde in hem op.

Hij bereikte de ander bij het kleine riviertje, dat de vlakte doorsneed. Een uitloper van het woud onttrok hen voor een ogenblik aan de ogen van de achtervolgers. Toen de kleine man de hoefslag van het andere paard naast zich hoorde, wendde hij zich met een ruk in het zadel om. Zelden had Eric een vreemdsoortiger ruiter ontmoet. Morsig gekleed in een lederen wambuis, met een enorm, roestig zwaard aan zijn zijde en enige messen tussen de schachten van zijn hoge laarzen gestoken, leek hij nog het meest op een rondzwervend huursoldaat.

Daarbij beschikte hij slechts over een oog. Maar de spot die daarin fonkelde, de besliste trek om de lippen, de driftige beweging waarmee hij zijn haar naar achteren schudde, gaf de Noorman de indruk dat hij hier tegenover iemand stond die steeds gewoon was zijn eigen besluiten te volgen en van niemand bevelen aanvaardde.

— Wat zoekt gij hier, jonge snuiter vroeg de ander scherp.

En toen Eric hem met enkele, eenvoudige woorden zijn hulp aanbood, wierp hij het hoofd in de nek en lachte spottend.

— Hulp? Ha, ha! Dat zou dan de eerste keer zijn dat ik hulp van een pronk-jonker aanvaard. Rijd liever een eindje om, jochie. Die zwarte kerels zitten me al meer dan een uur op de hielen en dit wordt een veel te mooi gevecht om het door een jonge melkmuil te laten verknoeien. Die knapen denken het op te kunnen nemen tegen YARK DE STIJFHOOFDIGE... !

Yark de Stijfhoofdige...? Verbijstering beving de Noorman bij het horen van die naam. Vele vragen brandden hem op de lippen.

Doch tijd om ze te stellen was er niet, want reeds had Yark zich uit het zadel geslingerd. Alles gebeurde razend snel. Hij riep zijn paard enkele bevelen toe en als begreep het grote, valse dier zijn meester volkomen, zo draafde het weg in de richting van de bosrand en verdween tussen de bomen. Alleen gekraak in het struikgewas was nog hoorbaar.

— Op zij, jonker, snauwde de kleine man Eric toe. Dan zult gij zien hoe een ouwe vechtjas zich van die gemaskerde grapjassen ontdoet. Meteen trok hij zijn reusachtig zwaard en sloop weg in tegenovergestelde richting.

Inmiddels waren de achtervolgers nu ook de bosrand genaderd en lieten zich uit het zadel glijden. De aanvoerder hield zich wat achteraf. Hij luisterde scherp. Vanuit het struikgewas, uit de richting waar het paard verdwenen was, klonk het zachte gekraak van takken hem tegen.

— Vooruit ! gebood hij zijn mannen. Hij houdt zich ginder verborgen !

Zij hadden geen aansporing nodig. Met getrokken zwaard renden de vier gemaskerde gestalten de struiken tegemoet. Het was een angstwekkend gezicht, deze vier zwijgende. zwarte figuren langs de stille stammen te zien sluipen. Zelfs Eric kon zich niet ontveinzen dat de toestand gevaarlijk was en langzaam gleed zijn hand naar zijn goed zwaard...

Doch eensklaps verbrak een schelle stem de dreigende stilte.

— Aayayayayayah... ! klonk een strijdlustige krijgskreet en meteen stortte de kleine gestalte van Yark zich van achter op hen.

Zo snel kwam Yark's aanval, dat de volgelingen van de Zwarte Ruiter nauwelijks tijd vonden zich te herstellen. Zijn reusachtig zwaard scheen vonken te spatten. Met een wilde kreet drong hij de eerste gemaskerde achteruit. Bliksemsnel veerde het lemmet over het schild, dat zijn tegenstander nog trachtte op te heffen. En terwijl de man met een zachte schreeuw in elkaar zakte, had Yark zich reeds met tijgerachtige lenigheid tot de tweede gewend.

Eric, die het razend snelle vechten van op afstand gadesloeg, kon een gevoel van bewondering niet bedwingen. Wie deze onbeschofte Yark de Stijfhoofdige ook mocht zijn, in ieder geval was hij een zwaardvechter van formaat.

De tweede gemaskerde viel nauwelijks enkele seconden na de eerste en bijna met dezelfde beweging kruiste Yark zijn zwaard met de derde man.

Terwijl Yark onder spottende uitroepen de derde aanhanger van de Zwarte Ruiter hoe langer hoe meer terugdreef, bemerkte hij niet hoe de laatste man, die een omtrekkende beweging had willen maken, thans, aangetrokken door het krijgsrumoer tussen de bomen verscheen. De man aarzelde geen second.

Als een geboren sluipmoordenaar sloop hij achter de kleine man. Reeds flitste zijn zwaard omhoog voor de verraderlijke stoot in de rug. Toen...

— Verdedig u, lafaard !

Als een losschietende stalen veer sprong de Noorman naar voren. De zwarte gestalte wendde zich verschrikt om, juist op tijd om de slag af te slaan. Even kletterden hun zwaarden tegen elkaar. Toen liet Eric de lafaard in het zand bijten.

— Ge schijnt zelfs een zwaard te kunnen vasthouden, zei Yark wiens tegenstander gevlucht was, waarderend.

— Dat valt me hard van u mee jonker...

— Naar uw kleding te oordelen zijt ge van het verwijfde soort, zei Yark de Stijfhoofdige minachtend. maar toch schijnt er ergens pit in u te zitten. Wat voert ge hier uit?

— Ik trachtte u ter hulp te komen, mompelde Eric eerbiedig. Het idee dat hij door deze oude vechtjas blijkbaar als een jong broekje werd beschouwd, prikkelde zijn gevoel voor humor. Hij besloot deze rol te blijven spelen. Op die manier had hij de meeste kans om onopvallend te weten te komen waarom Yark het zo nodig had geoordeeld om een tartende boodschap naar Koning Eric te zenden. Er waren vreemde dingen in dit gebied gaande en hij verlangde er naar om de vele raadselen op te lossen.

— Zeer erkentelijk voor uw hulp, gromde Yark. Maar we zijn nog niet klaar jochie. Het spel begint pas. Oho. Die gemaskerde knapen hebben hun trekken thuis gekregen, doch hun aanvoerder, waar is die? Daar denkt ge niet aan? We moeten de Zwarte Ruiter te pakken krijgen.

— Dan zou ik werkelijk niet langer praten, zei Eric effen.

Zijn scherpe ogen hadden reeds lang de kleine figuur ontdekt, die zich in de verte verwijderde. De Zwarte Ruiter had de nederlaag van zijn mannen niet afgewacht. Yark uitte een misnoegd gegrom, en zijn paard fluitend slingerde hij zich lenig in het zadel.

— Gij meent het beter te weten dan de ouwe Yark, nietwaar? Eigenwijs als al die jonkers! Gij spreekt te veel! Toon dan wat ge waard zijt. Kom mee! Achtervolg die Zwarte Ruiter!

Zonder Eric nog een blik te gunnen drukte hij de sporen in de zijden van het grote paard en stormde weg achter de gemaskerde aan, die op het punt stond in het woud te verdwijnen. Eric volgde hem lachend. Hij mocht deze Yark de Stijfhoofdige wel.

In snelle vaart joegen de beide ruiters voort. Eric had Yark reeds met enige sprongen ingehaald. Deze wierp hem een onderzoekende blik toe.

— Hoe heet gij eigenlijk, jochie?

— Men noemt mij Eric, zei de Noorman.

Yark maakte een minachtend gebaar.

— Een echte jonkers-naam, gromde hij misprijzend. Ze hebben me zelfs verteld dat ze een kerel van die naam koning hebben gemaakt

— Gij schijnt daar iets op tegen te hebben, zei Eric. Hebt gij hem ooit ontmoet?

— Ik ga niet om met koningen, verklaarde Yark driftig. Ik ben een zwerver en de wouden zijn mij genoeg. Maar dat die Eric dit land maar aan de willekeur van de Zwarte Ruiter overlaat, ergert mij ! Ik heb hem een boodschap gestuurd, maar dacht ge dat hij eens kwam kijken hoe het er hier uitziet ? Ho maar ! Dat kunt ge van koningen verwachten ! Maar vertel me liever wat gij in dit land van echte mannen komt zoeken, jochie !

— Ik wil de Zwarte Ruiter ontmaskeren.

— Ho, ho ! Hoor zo'n melkmuil ! Laat ik u vertellen dat ik al meer dan drie maanden op die ellendeling loer ! En steeds weer weet hij me door de vingers te glippen. En nu wilt gij.. ! Ha, ha ! Ik zal u voor uw eigen bestwil bij me moeten houden, jonker. Anders vinden ze u op een ochtend met een pijl van de Zwarte Ruiter in de rug !

Een fijn glimlachje speelde om Eric's lippen. Hij staarde scherp voor zich uit, de Zwarte Ruiter geen ogenblik uit het oog verliezend.

— Ge schijnt erg op hem gebeten te zijn. Waarom ?

— Dat is een stomme vraag, riep Yark verontwaardigd uit. Maar als ge er aan houdt, wil ik u dat wel vertellen !

— Er staat één ding voor mij vast, zei de kleine man grimmig. Ze noemen mij de Stijfhoofdige, en daar heb ik vrede mee ! Ik zwerf al te lang door de wereld om me daar nog iets van aan te trekken. Maar toen ik hoorde dat die Zwarte Ruiter hier opgedoken was, werd ik stijfhoofdiger dan ik ooit geweest ben. Die lafaard moet verdwijnen, en als niemand anders hem aan kan, dan zal ik het doen ! Het zou me niet kunnen schelen wanneer hij alleen maar eens een pronk-jonker zoals gij te pakken nam. Maar het zijn altijd de arme pachters, die hij strikt. Heer Sigurd is zeker geen zachtmoedig regent en zijn tienden en lasten, die hij oplegt, zijn al meer dan ze verdragen kunnen !

— Kent gij Sigurd? vroeg Eric belangstellend.

— Genoeg om te weten dat hij een streng heerser is ! En nu er nog een Zwarte Ruiter bij komt, weet de bevolking helemaal niet meer waar ze van leven moet. Daarom ben ik vastbesloten de gemaskerde de nagels te knippen. Zolang hij mij niet uit de weg ruimt, zal hij Yark de Stijfhoofdige op zijn spoor vinden.

Een warm gevoel voor de kleine man steeg in Eric op. Hoe ruw en onbehouwen deze Yark ook mocht zijn, onder zijn grimmig uiterlijk verborg zich een der zuiverste idealisten die Eric ooit ontmoet had.

Een kreet van zijn tochtgenoot deed de Noorman zijn aandacht weer op de achtervolging richten. Steeds meer waren zij op de Zwarte Ruiter ingelopen. Deze bemerkte dat hij niet voor kon blijven en dreef zijn vermoeid paard een zijweg op, die naar een klein gehucht leidde. In de verte rees een verzameling armzalige hutten op. Yark en de Noorman zetten hun rijdieren tot het uiterste aan. Wanhopig wendde de ruiter zijn hoofd om, teneinde de afstand te meten, onderwijl onbarmhartig op zijn paard losranselend. Het dier stiet een scherp gehinnik uit en steigerde. Blijkbaar gleden zijn poten uit op de modderige weg, want het volgend ogenblik viel het.

De Zwarte Ruiter wachtte echter zijn achtervolgers niet af. Hoewel nog duizelig door de val, strompelde hij overeind en vluchtte naar het gehucht. Hij had slechts een kleine voorsprong, doch hij was voldoende om het zwarte figuur tussen de schamele boerenwoningen te doen verdwijnen eer Yark en de Noorman bij hem waren. Toen zij het midden van het gehucht bereikten was er geen spoor meer van hem te bekennen. Hier en daar blikten angstige inwoners naar hen vanachter steels geopende deuren.

— Als we verstandig zijn, rijden we om en naderen het gehucht van twee kanten, zei Eric, die de toestand bliksemsnel overzag. Op die manier krijgt hij geen kans ongezien weg te sluipen en de bosrand weer te bereiken.

— Waanzin ! schreeuwde Yark driftig. Hij kan niet ver zijn ! Hem na ! Gij praat te veel !

Hij liet zich woedend uit het zadel glijden.

— Kom mee ! Hij kan ons niet meer ontkomen !

— Ik hoop het, mompelde de Noorman sarcastisch, die de opvliegendheid van zijn strijdmakker nu langzamerhand op de juiste waarde begon te schatten. Maar ik vertrouw het niet Yark. Het is me hier te stil...

Iets in hem, zijn instinct, gescherpt door ontelbare gevechten waarschuwde hem. Onderzoekend flitste zijn scherpe blik over de huizen. Om bijna gelijktijdig te beseffen dat zijn voorgevoel hem niet bedrogen had.

— Yark ! ! !

Zijn waarschuwing kwam juist op tijd. Met een ruk wendde de kleine man het hoofd en zag het gevaar dat hem bedreigde. Uit een smalle doorgang tussen twee hutten waren plotseling enige ongunstig uitziende mannen te voorschijn gesprongen. En de blanke wapens, die zij zwaaiden, lieten geen twijfel over betreffende hun bedoelingen.

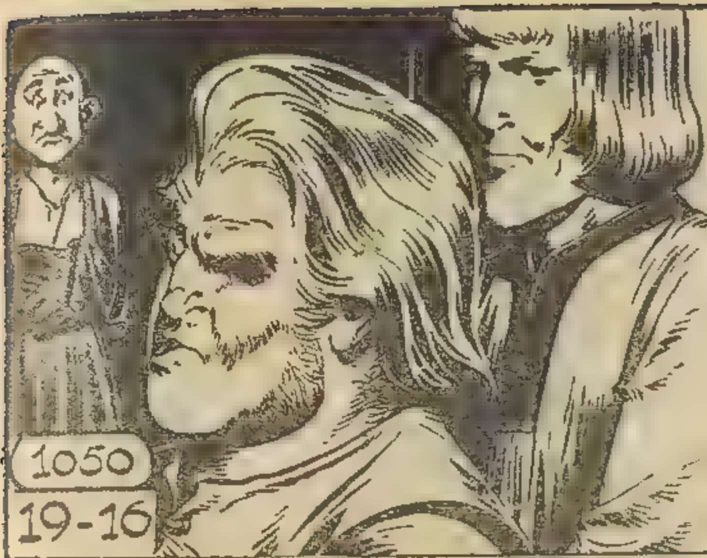
Terwijl de waarschuwing van de Noorman nog naklonk in zijn oren, rukte Yark de Stijfhoofdige zijn zwaard uit de schede. De aanval kwam zo onverwachts dat hij nauwelijks tijd had om na te denken. De dreigende groep bestormde hem en hij las op hun gezichten dat zijn dood hun enig doel was. Vijf, zes zwaarden bedreigden zijn hoofd.

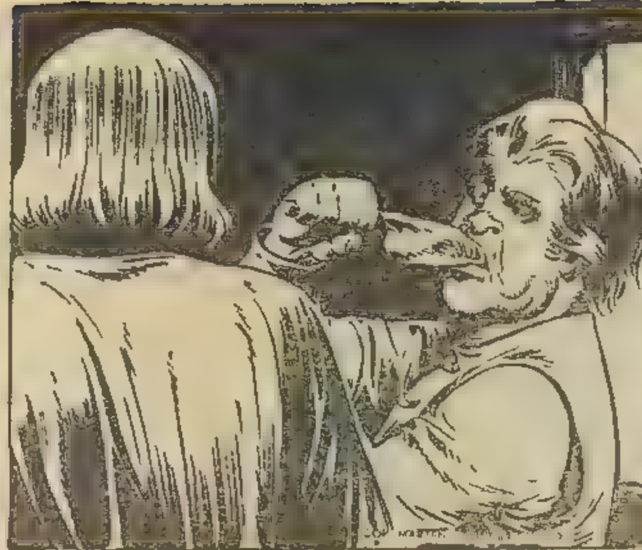
Enkele seconden slechts. Want reeds had Eric zich razend snel uit het zadel geslingerd. Nog eer zijn voeten de grond raakten lag het heft van zijn wapen reeds soepel in zijn vuist. Hij bereikte de vechtende groep juist toen een der mannen een zijdelingse uitval naar Yark deed. Eric's lemmet ving de slag op en rukte de man het wapen uit de hand. Met niets ontziende slagen wierp de Noorman de buitenste aanvallers terug. De Stijfhoofdige uitte een opgewonden krijgskreet. Nu hij zich niet meer om zijn zijdelingse dekking behoefde te bekommeren, was ook hij de toestand meester. Naast elkaar drongen de beide mannen de aanvallers achteruit. Enkele ogenblikken later lag het binnenplein tussen de huizen even verlaten als het geweest was en slechts de vluchtende voetstappen in de verte verrieden wat er gebeurd was.

— Ellendelingen ! brieste Yark driftig. Ik ken die kerels. Het zijn pachtinners van Sigurd. Zeker weer bezig dit gehucht te brandschatten ! Dan zijn ze gebeten op alles wat er uitziet als een vreemdeling, uit angst dat er iets van hun wanbeheer zal uitlekken ! En waar is de Zwarte Ruiter !

— Ik meende even iets achter die deur te zien bewegen ! mompelde Eric, naar de openstaande deur van een herberg duidend. Maar zelfs al was hij dat, dan vinden we hem toch niet terug. Door dit gevecht heeft hij al de tijd gekregen die hij nodig had.

En inderdaad sloop op dat ogenblik de gemaskerde gestalte behoedzaam weg uit een vervallen achterdeur, zonder door iemand opgemerkt te worden.

— Kom mee ! snauwde Yark driftig, en haastte zich naar de herberg. Een schuchtig uitziende waard kwam hem in de deuropening reeds tegemoet. Grommend stelde de kleine man hem enige vragen. Alles wat hij gezien had was een zwarte schaduw, die zich in een flits door de gelagkamer bewoog. Waarheen de Zwarte Ruiter verdwenen was kon hij niet zeggen. Eigenlijk was hij tot niets anders in staat dan dodelijk beangst naar Yark te staren en stotteren.

Yark was geprikkelder dan ooit en toen hij in de keuken een schotel kip ontdekte nam hij schouderophalend een boutje.

— Er is niks meer aan te doen, jongen, zei hij somber tot Eric. We kunnen net zo goed iets eten.

De waard maakte geen enkel bezwaar, blij er zo af te komen, en daar ook de Noorman trek had, zette hij zich naast z'n tochtgenoot aan tafel en begon zich te goed te doen.

— Niets windt me zo op dan dat die Zwarte Ruiter me weer door de vingers is geglipt, zei Yark kauwend. Daar jaag ik nu maandenlang op zo een kans, en als die eindelijk komt is het nog te vergeefs !

— Gij hebt er heel wat moeite voor over.

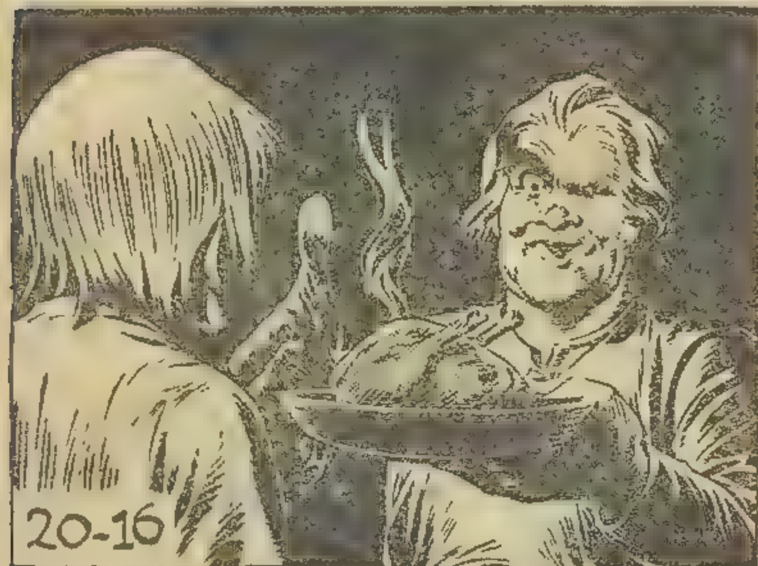
— Hij berooft de armen.

Yark zwaaide met zijn vrije arm. Dat doet geen man van eer ! Bah ! Moeten we er nog over praten ! Als iemand er beroerd aan toe is helpt ge hem ! Uit ! Hij sloeg daverend met zijn vuist op tafel. Dat heb ik gedaan zolang ik rondtrek, en dat zal ik blijven doen !

Hij zweeg plotseling. Voor de deuropening was het gelaat van een grijsaard verschenen, moe en hongerig. Met een kreet sprong Yark overeind.

— Praten ! Wij zeggen maar woorden terwijl daarbuiten iemand rond loopt die geen goed maal betalen kan.

En meteen gritste hij de schotel kip van tafel en rende ermee naar de deur toe...

— Ha ! Vriendlief, kreet Yark de Stijfhoofdige, de oude man de dampende schotel voorhoudend. Hongerig nietwaar? Tast toe ! Eet ! Nu dit land door de Zwarte Ruiter geteisterd wordt hebben wij elkaar te helpen, wat ? Kom binnen ! Neem plaats ! .

Op de achtergrond zag Eric het toneel aan met een glimlach van voldoening. Yark meende wat hij zei. In deze ruwe bolster school een pit van het zuiverste goud. Hij was blij dat hij de kleine man ontmoet had. Plotseling spitste hij zijn oren.

— Heb dank, Heer, hoorde hij de andere mompelen. Inderdaad ben ik arm en zonder middelen. Gister nog zou ik Uw aanbod met dankbaarheid aanvaard hebben. Doch de goden zijn mij welgezind geweest. Zij hebben een wonder doen geschieden. Toen ik vanmorgen ontwaakte vond ik voor de deur van mijn nederige hut een wonderbaarlijk geschenk liggen.

Hij tastte in de plooien van zijn armzalige mantel.

— Deze beurs met goudstukken...

Een ogenblik was Yark uit het veld geslagen. Toen echter begon hij daverend te lachen.

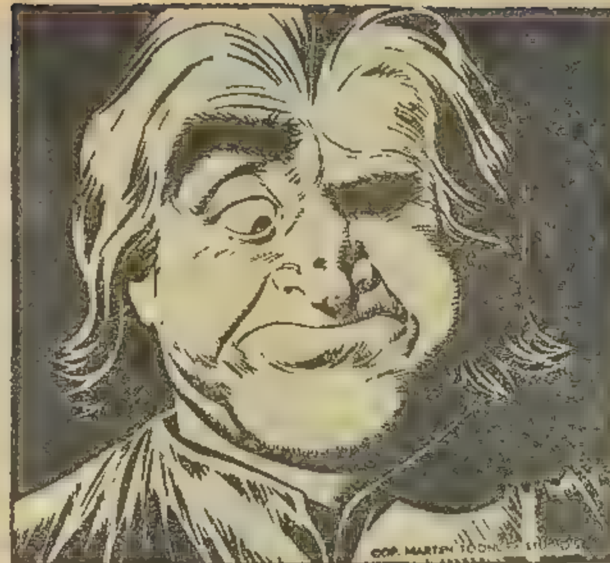
— Gelukgewenst met uw wonder ! riep hij tevreden uit. Des te beter dat ge geen hulp meer nodig hebt?

Zijn gezicht veranderde plotseling van uitdrukking, want met een zachte uitroep van verbazing was de Noorman naderbij getreden. Zijn ogen waren strak op de welgevulde buidel gericht, welke de oude man nog trots omhoog hield.

— Wat is er, vroeg Yark verwonderd.

— Ik weet niet waar deze man zijn wonderen vandaan krijgt, mompelde Eric. Maar waar die beurs vandaan komt weet ik toevallig wel. Het is dezelfde welke de Zwarte Ruiter mij gisternacht ontroofde.

Er viel een doodse stilte na Eric's woorden. Zowel Yark als de Noorman waren verbijsterd. Maar terwijl de Stijfhoofdige weinig meer wist te doen dan de oude man vorsend aanstaren, werkte Eric's vlugge geest reeds aan de oplossing van het vraagstuk. Hij had de beurs duidelijk als de zijne herkend.

Als geboren mensenkenner voelde de Noorman dat de andere niet loog.

Een plotselinge gedachte kwam bij hem op, zo verrassend dat hij er het eerste ogenblik niet aan durfde geloven. Vriendelijk vroeg hij de oude of dit soort dingen reeds eerder waren voorgevallen.

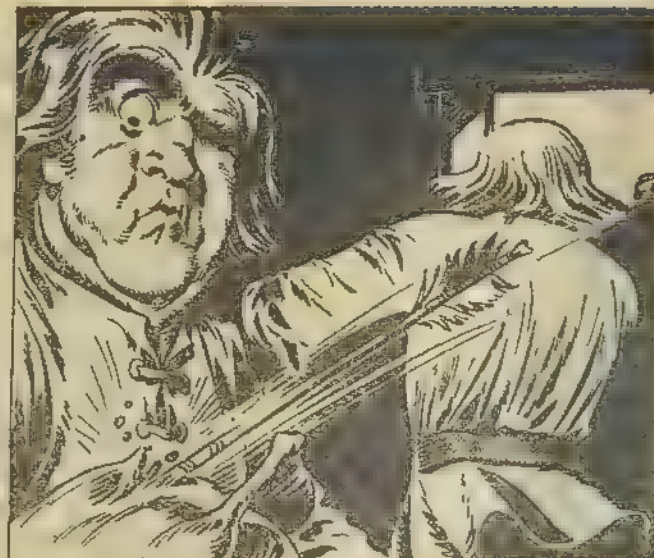
— Wij, de onderhorigen van Heer Sigurd zijn zeer arm. Zware schattingen zijn ons opgelegd. Maar de laatste maanden is het herhaaldelijk voorgekomen dat de gezinnen die zeer noodlijdend waren, onverwachts goud of kostbaarheden kregen. Wij weten niet waar ze vandaan komen, maar er wordt gemompeld dat de Zwarte Ruiter deze kostbaarheden aan Sigurd's' edelen ontneemt om ze ons te schenken...

Eric knikte langzaam. Alles was nog vaag en verward, maar toch leek het hem of hij langzaam iets begon te begrijpen van het raadsel, dat achter de figuur van de Zwarte Ruiter school.

— Wat voert die Zwarte Ruiter in het schild, gromde Yark verbaasd. Aan de ene kant zuigt hij de armen uit en aan de andere kant ontneemt hij pronkjonkers al hun geld om het aan de armen te geven ! Dit wordt me te verward, jochie ! Dat is niets voor Yark de Stijfhoofdige ! Geef me die Zwarte Ruiter voor mijn goed zwaard en ik hoef niets meer te weten !

Hij vermoedde niet, dat zijn verlangen naar handeling sneller zou voldaan worden dan hem lief was. Want noch hij, noch de Noorman zagen de stille zwarte figuur, die onhoorbaar langs de muur achter hen sloop. Zijn zware boog werd geluidloos gespannen. En de pijl richtte zich met dodelijke zekerheid op de rug van Eric.

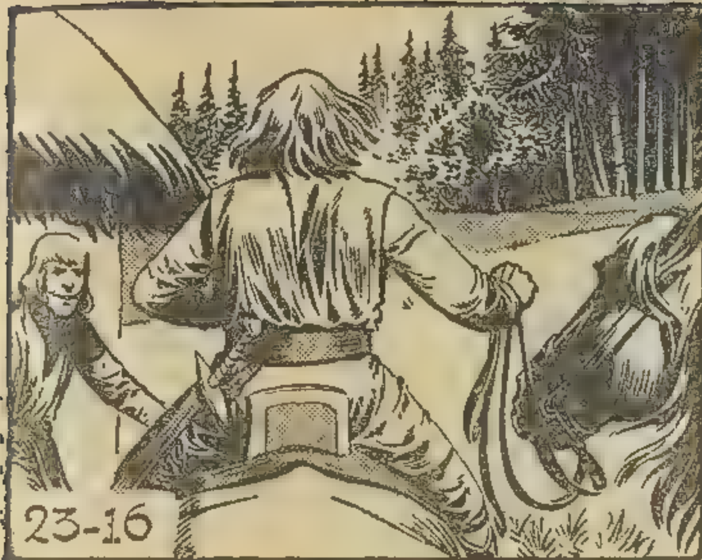

Het moet Eric's zesde zintuig zijn geweest, dat hem voor het sluipende gevaar waarschuwde. Met een zachte kreet draaide hij zich plotseling om. In een flits zag hij de zwarte boogschutter op de achtergrond, zag ook de pijl die de boog verliet, en liet zich naar voren vallen, Yark meesleurend. Hij voelde de pijl dicht langs zijn gezicht flitsen. Yark uitte een gesmoorde uitroep. Zwaaiend met de kippenpoot, trachtte hij overeind te komen.

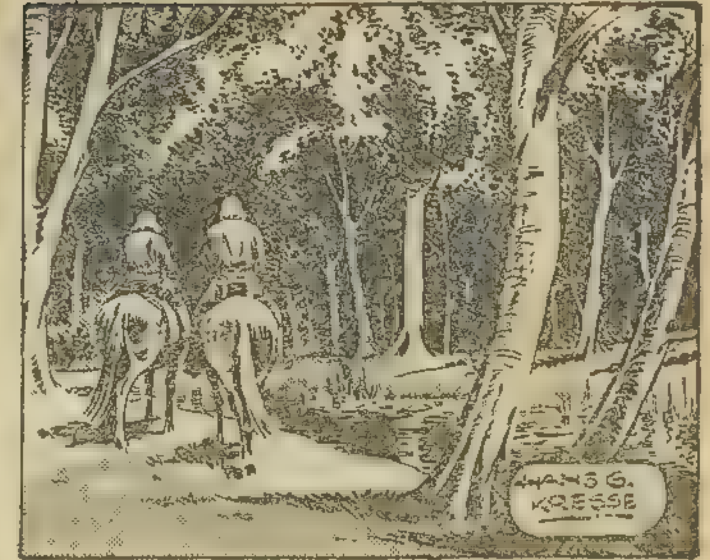
Dat alles gebeurde in enkele seconden ! Zonder op het gevaar te letten sprong Eric overeind en stortte zich in de richting van de Zwarte Ruiter. Deze vuurde nog een tweede pijl af, maar in de verwarring was het schot slecht gericht. Eric hoorde achter zich een woedende schreeuw van Yark, maar wist niet dat de pijl in het gevogelte terecht was gekomen dat de kleine man ondanks de heftige gebeurtenissen in zijn hand had gehouden. Veel aandacht schonk hij er niet aan. Zijn ogen waren gericht op de Zwarte Ruiter, die zich thans omdraaide en wegvluchtte, verder het huis in.

— Lafaard siste de Noorman tussen zijn tanden. Iemand desnoods in de rug schieten ! Maar voor een eerlijk gevecht zijt ge niet te vinden.

Hij verlangde er vurig naar de Zwarte Ruiter tot een tweegevecht te dwingen. Meer dan ooit had hij een afschuw van de gedaante in de zwarte vermomming ! Doch in de nauwe gang, die door het achterhuis van de herberg voerde, raakte hij zijn tegenstander een ogenblik kwijt. En toen hij eindelijk de deuropening bereikte, die op de bosrand uitzag, beten zijn tanden zich op elkaar. Blijkbaar had de sluipmoordenaar hier een paard klaar staan, want in volle galop zag Eric hem in de richting van het woud verdwijnen. Machteloos moest hij toezien hoe zijn vijand in het struikgewas verdween. Tot Eric plotseling luisterend het oor ophief...

Achter hem klonken hoefstappen. Yark de Stijfhoofdige mocht wat onstuimig zijn in zijn optreden, hij wist wat er in een toestand als deze nodig was. Zonder Eric af te wachten, had hij zich te paard geworpen, en het rijdier van de Noorman aan de teugel meevoerend kwam hij thans in wilde galop om de hoek van de herberg aanstormen. Eric sprong hem tegemoet.

— Hij is naar de bossen gelopen, hijgde hij, zich in het zadel slingerend. Maar hij kan ons niet ver voor zijn. Vooruit, Yark. Ditmaal zitten we de Zwarte Ruiter dicht op de hielen !

— Het wordt tijd, jochie! gromde de kleine man verbitterd. En hun paarden de sporen gevend, stormden de beide ruiters weg in de richting van het woud.

Een doodse stilte hing onder de bomen.

Steeds dieper drongen zij het woud in. Telkens weer vonden Eric's scherpe ogen het spoor van hun prooi terug. Hij gunde zich geen tijd om af te stijgen. Slechts een enkele maal vertraagde hij zijn rit om diep over de hals van zijn paard gebogen, de bodem te beschouwen.

—Het Schijnt dat ge een tikje van spoorzoeken afweet, jochie ! gromde Yark de Stijfhoofdige vaderlijk. Dat vindt men zelden bij een salon-jonker. Er groeit misschien nog een behoorlijke kerel uit u!

Hij zweeg, omdat Eric plotseling zijn rijdier inhield. Zij waren thans een kleine beek genaderd, die traag langs de stammen vloeide. De Noorman staarde gefronst voor zich uit.

— Let op, zei hij scherp. Hier houdt het spoor plotseling op !

— Vergist gij u niet ?

— Zoek zelf maar, antwoordde Eric schouderophalend. Maar ik denk niet dat het veel zal geven. De Zwarte Ruiter is listig, mijn vriend. Ik wed dat hij zijn paard in de beek heeft gedreven en dan een eindweegs door het water is gereden. Zo heeft hij zijn spoor uitgewist en het zal niet meevallen het terug te vinden.

In de beek gedreven, gromde Yark de Stijfhoofdige kwaadaardig. Dat is geen houding van een man van eer ! Hij snoof minachtend.

— Wat gaan we doen, jóchie! Het woud verder afzoeken?

— Dat lijkt me vrij hopeloos, zei Eric. Als hij een eindweegs door de beek heeft gewaad moet hij toch ergens weer aan land zijn gegaan. Logisch. Als we verstandig zijn zoeken we de oevers af. Neem gij de stroomafwaartse richting, dan ga ik tegen de stroom op.

De kleine man wierp hem een verbaasde blik toe. Veel kon hij echter niet zeggen, want reeds had Eric zijn paard doen keren en reed nu langzaam weg langs de zijkant van de beek.

Nadat de Noorman ongeveer vijf minuten het verloop van de stroom gevolgd had, ontsnapte eensklaps een zachte kreet zijn lippen. Haastig liet hij zich uit het zadel glijden en zocht nauwkeurig de grond af. Hoewel moeilijk te onderscheiden door het hoge gras was het spoor van paardenhoeven zichtbaar.

Een luide, en ongemeen driftige stem uit de verte stoorde hem in zijn overdenking.

— He jochie ! brulde Yark. Hou maar op met zoeken. Ik heb het spoor van de Zwarte Ruiter gevonden!

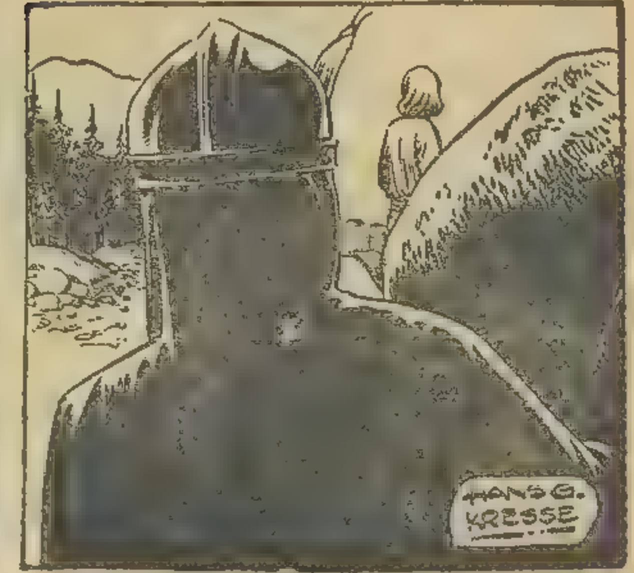
De gespannen uitdrukking verdween uit Eric's trekken. Haast leek het of hij hierop gewacht had. Hij schreeuwde Yark toe, dat hij zich moest vergissen, omdat hij zelf het spoor meende gevonden te hebben, maar toen de Stijfhoofdige terug brulde dat zoiets onmogelijk was, glimlachte Eric slechts veelbetekenend.

— Volg het spoor dat ge daar gevonden hebt. Yark, riep hij met stentorstem. Wij zien elkaar later terug!

En zonder zich verder nog om zijn strijdmakker te bekommeren, sprong hij lenig in het zadel en volgde zijn eigen spoor... alleen...!

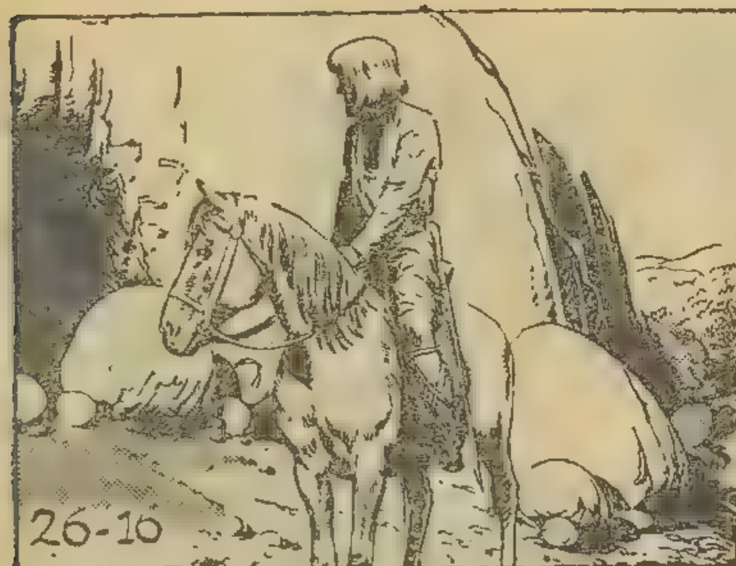

Steeds sneller volgde Eric het spoor, dat zich thans langs de oever van de beek voortslingerde. Naar de afdrukken te oordelen had de Zwarte Ruiter zich gehaast. Waarheen? Daarmee hielden de gedachten van de Noorman zich bezig, terwijl hij zijn paard aanhoudend tot grotere spoed aanzette. Eindelijk zag de Noorman verband in het gewir-war van feiten en gebeurtenissen. Eindelijk ook besefte hij de grimmige ernst, welke er achter het geheim school. Vastberaden joeg hij voort. Langzaam werd de bomengroep schaarser. De bodem, oneffen en hellend, vertoonde reeds het eerste begin van rotsen, die verderop in laaggebergte overging. Het spoor was hier moeilijker te volgen, maar hij verloor het geen ogenblik meer uit het oog. Soms wijdde hij een gedachte aan Yark. Hij had een flauw denkbeeld waarop zijn strijdmakker gestuit was. Ongerust maakte hij zich niet over hem. De kleine man was zeer wel in staat op zichzelf te passen. Maar Eric had zijn onbesuisdheid leren kennen. Er moesten zich niet te veel verwikkelingen voordoen, wilde Yark een toestand overzien. Inwendig was hij blij dat hij het laatste gedeelte van de tocht alleen kon maken. Bij al zijn moed kwam het zwaard van de Stijfhoofdige toch wel wat erg gemakkelijk los uit de schede...

Feitelijk een vreemde geschiedenis mompelde Eric nadenkend, zijn paard behoedzaam langs een smal rotspad verder leidend. De oude Agar dood. Diens dochter Astara verdwenen. Sigurd leenheer, en een Zwarte Ruiter, die beurtelings de armen besteelt en ze geschenken geeft. Het wordt tijd dat ik deze zaak tot een oplossing breng.

En zozeer was hij in het volgen van het spoor verdiept, dat hij de zwarte schaduw niet opmerkte, welke behoedzaam achter hem oprees en hem tussen de rotsen volgde...!

Op de top van de heuvel, tegen een met groeven doorsneden rotswand, hield het spoor plotseling op. Maar wat Eric waakzamer dan ooit deed zijn, was het feit dat het uitmondde in een grot, waarvan de donkere opening hem somber tegenstaarde.

— Eindelijk..., mompelde de Noorman, terwijl hij zich uit het zadel liet glijden.

Hij had dit voorzien. Al die tijd had hij verwacht dat het spoor hem naar de schuilplaats van de Zwarte Ruiter zou leiden. Maar nu hij er eindelijk tegenover stond fronste hij de wenkbrauwen. Het was hem hier te stil. Geen enkel geluid liet zich horen. Roerloos lag het landschap. Alleen de late middagzon glansde over de rotsen. En ergens tussen de stenen, zo traag dat het onmogelijk op kon vallen, bewoog een donkere vlek. Een schaduw... ?

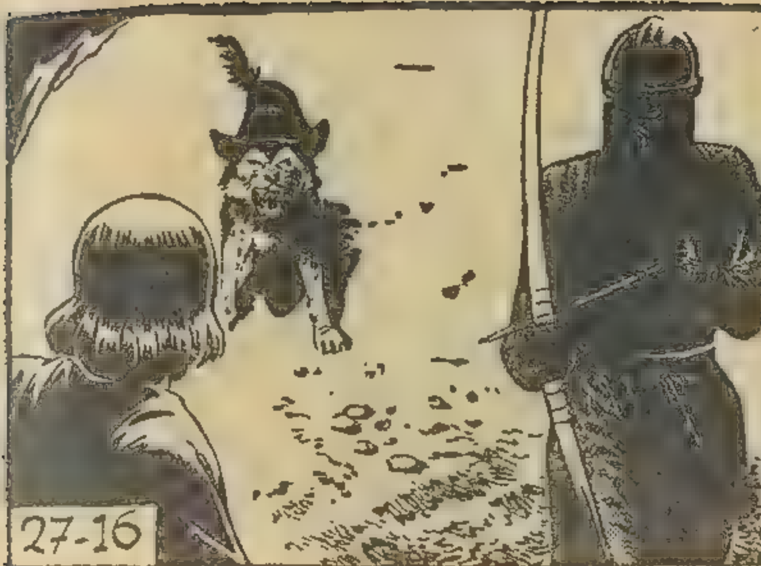
Met een ongeduldige beweging trok Eric zijn zwaard en liep op de donkere opening toe. Er moest iets gebeuren. Alleen een driest optreden kon naar de oplossing leiden.

— Hallo, Heer Ruiter ! riep hij met krachtige stem. Doe mij het genoegen uit uw schuilplaats te treden! Ik wens met u te spreken !

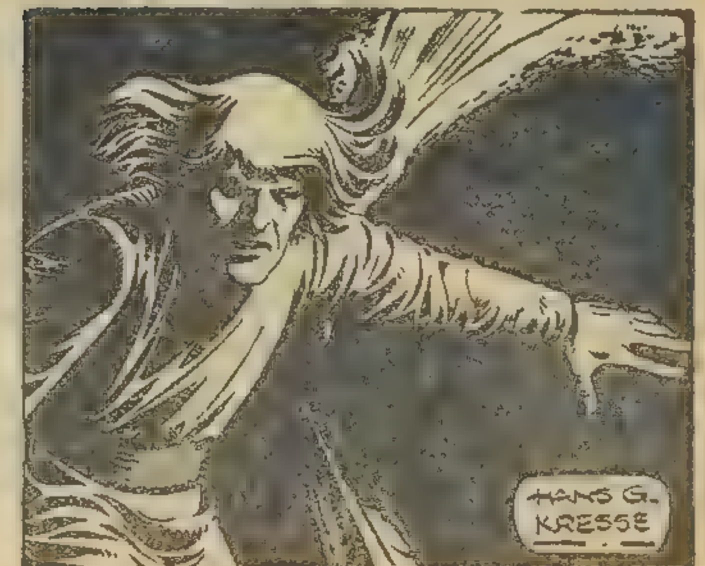
Stilte. Alleen de echo, diep in de rotsen, galmde dof zijn woorden na. Eric wachtte een ogenblik. Voorzichtig trad hij dichter op de grot toe. Op dat ogenblik klonk er plotseling een zacht gerucht achter hem. Maar op hetzelfde moment dat hij zich omwendde dook een donkere gestalte achter hem op, en een stem beet :

— Geen beweging! Laat uw zwaard vallen of ge zijt verloren...!

Zonder tegenstreven liet Eric zijn wapen vallen. Voor de tweede maal in de korte tijd dat hij in dit gebied vertoefde, had de Zwarte Ruiter hem onder schot. En als hij soms de flauwe hoop koesterde onder de pijl te kunnen doorduiken, was daar die wolfshond nog.

Weggedrukt tegen de sluitsteen van de grot, overzag Eric de toestand in één flits. Dit dreigde al de plannen, die hij zo zorgvuldig had overwogen, te vernietigen. Doch hij verloor niets van zijn koelbloedigheid.

— Goed dat ge gekomen zijt, voegde hij de Zwarte Ruiter toe. Ik wilde gaarne een gesprek met u hebben.

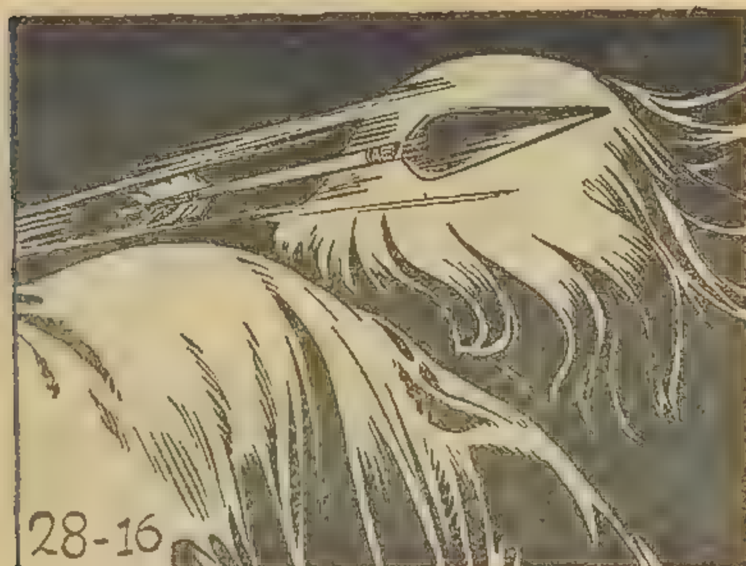
— Welke list hebt ge thans uitgedacht, hoonde de andere. Alsof ik niet geleerd heb niemand te vertrouwen! Er valt tussen ons niets te spreken. Het enige wat mij nog rest is u, nu ge mijn schuilplaats ontdekt hebt... onschadelijk te maken !

De spieren van de Noorman spanden zich. Behoedzaam schoof hij iets langs de sluitsteen naar voren. Doch meteen richtte de dodelijke pijl zich vaster.

Met een snelle beweging schoof de gemaskerde gedaante langs Eric heen, zodat hij thans in de ingang van de grot kwam te staan.

— Kom langzaam de grot binnen. Maar vergeet niet dat de hond achter u klaar staat op mijn minste bevel aan te vallen.

Een knagende onrust bekroop Eric terwijl hij langs de sluitsteen naar binnen ging. Tot zijn hand als bij toeval even achter de zijkant van de steen haakte. De steen lag los. Slechts een paar stenen hielden haar in balans. Een zeer lichte druk moest voldoende zijn... De Noorman aarzelde geen ogenblik. Alles op een kaart zettend sprong hij plotseling naar binnen, gelijktijdig de steen een ruk gevend. Hij voelde het ding wijken, hoorde ook de schreeuw van de Zwarte Ruiter, terwijl deze zijn pijl afschoot. Achter hem jankte de hond hoog en dreigend. En zich terzijde werpend om de pijl te ontgaan, smeekte Eric inwendig dat de dichtvallende steen het razende dier zou voor zijn !

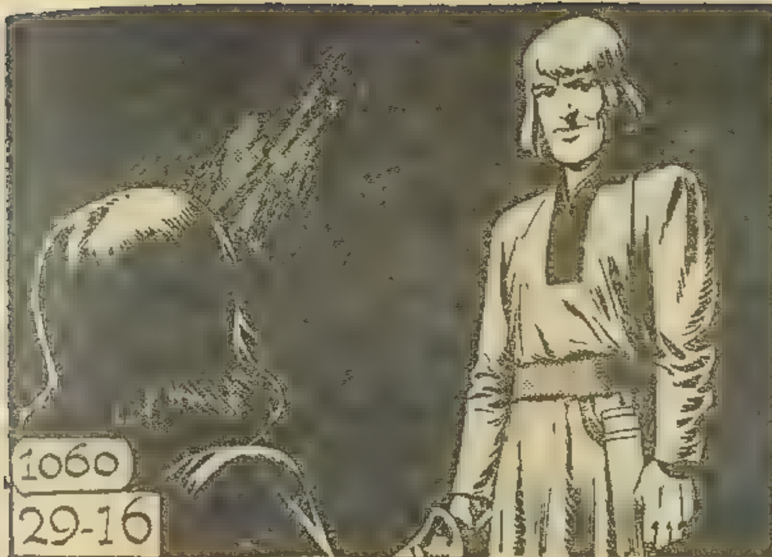

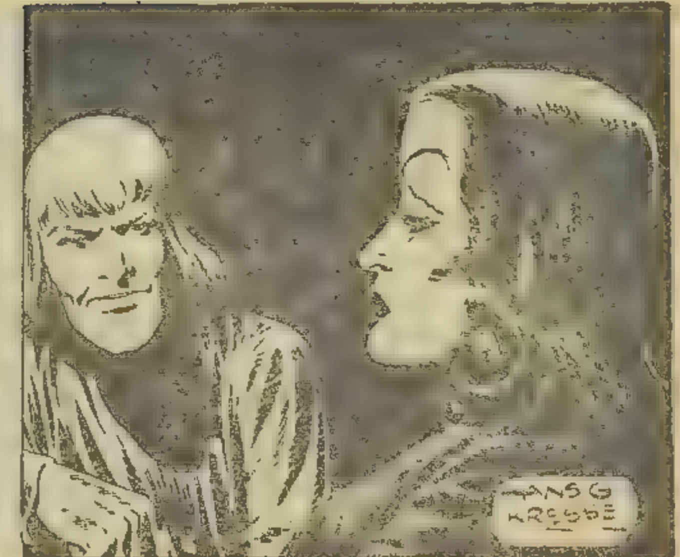

In die enkele seconden scheen alles gelijktijdig te gebeuren. Terwijl hij wegsprong om de aansnorrende pijl te ontkomen, hoorde hij de sluitsteen dreunend achter zich dichtvallen. Buiten krasten nagels over de steen. Zijn wanhopige poging scheen gelukt te zijn. De pijl schoot dicht langs zijn hoofd, om dan af te ketsen op de stenen. Met een sprong was Eric overeind. Zijn scherpe ogen doorboorden de schemering, die in de grot was gevallen. Meteen vond hij de gemaskerde figuur, die met zenuwachtige haast een nieuwe pijl uit de koker greep, onderwijl terugwijkend naar de met huiden beklede rustbank. die in de hoek van de grot stond.

Voor de boog door de Zwarte Ruiter kon worden opgeheven, was Eric reeds bij hem. Krachtig sloeg hij het wapen terzijde, om onmiddellijk daarop een forse stoot te doen volgen, die de gemaskerde achterover deed rollen. Met een kreet viel de gedaante neer op de rustbank. Hijgend bleef Eric staan. Door de laatste heftige bewegingen was het masker losgevlogen en thans zag hij eindelijk het gelaat van de Zwarte Ruiter onbedekt. Grote, donkere ogen staarden hem uit een bleek meisjesgezicht angstig aan. Een intense voldoening maakte zich van Eric meester. Op dat ogenblik wist hij dat zijn vermoedens juist waren geweest, en dat de vage lijn, die hij door de gebeurtenissen van de afgelopen dagen had menen te onderscheiden, inderdaad naar de oplossing van het geheim voerde.

— Gij zijt Astara, dochter van Agar, nietwaar ? vroeg hij vriendelijk. Vergeef me mijn ietwat onhoffelijk optreden. Maar ik vreesde dat ge anders niet naar de rede zoudt geluisterd hebben !

Angst en verbazing streden om de voorrang op het gezicht van het meisje, terwijl zij opkeek naar de grote, onbekende man voor haar.

— Wees niet bang, Astara. Ik ben niet gekomen om u kwaad te doen. Rustig ging de Noorman tegenover haar zitten.

— Wat wilt gij van mij ? vroeg het meisje ademloos.

— Ik ben gekomen om de geschiedenis van de Zwarte Ruiter tot een einde te brengen. Een beter einde dan gij er ooit aan geven kunt, Astara. Daarom hoeft ge niet bang voor mij te zijn. Het heeft tijd gekost om deze vreemde geschiedenis te ontwarren, maar nu meen ik de oplossing te kennen. Alles is mij duidelijk geworden. Daarom neem ik het u ook niet kwalijk dat ge me zojuist onschadelijk trachtte te maken. Het is logisch, dat ge iedere indringer weert nu er zo'n zware beschuldiging van plundering en roof tegen u ingebracht is.

— Gelooft ge dat soms niet?

— Gedeeltelijk, zei de Noorman glimlachend. Ik weet dat ge edelen, vrienden van Sigurd, hebt aangehouden en uitgeschud. Dat heb ik aan den lijve ondervonden. Maar dat ge de arme pachters beroofde, nee, dat weiger ik te aanvaarden.

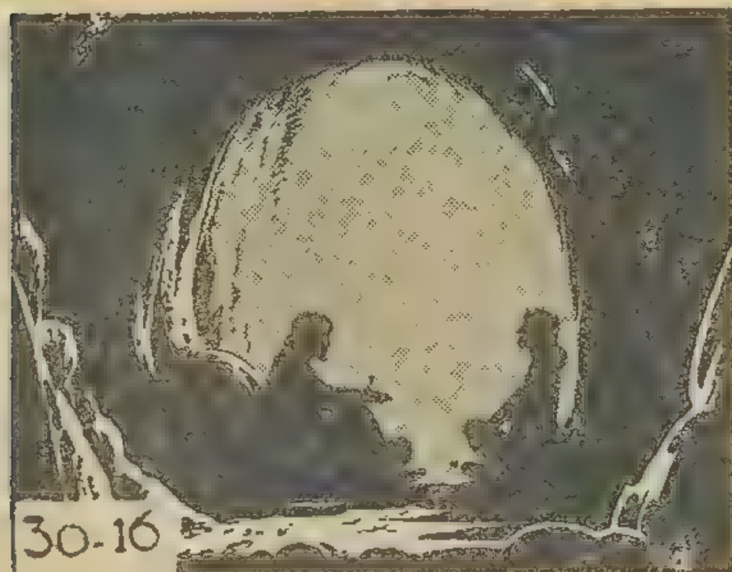
— Waarom ?

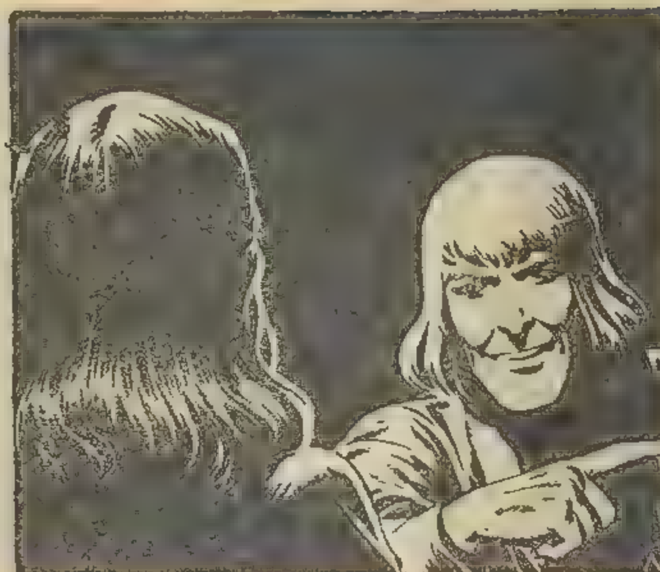
— Omdat ge een dochter van Agar zijt, antwoordde Eric hoffelijk, en veel te veel hart hebt voor uw onderhorigen.

Een blos kwam op haar wangen. Maar de lange maanden van afzondering hadden haar wantrouwend gemaakt.

— Maar ge kunt niet ontkennen dat de Zwarte Ruiter zulks deed.

— Inderdaad. Het bracht mee dat ik in het begin ook op een dwaalspoor kwam. Tot ik het plotseling begreep. Ge zijt niet de enige die hier gemaskerd rondgaat, Astara! Er zijn TWEE Zwarte Ruiters, nietwaar?

— Hoe weet ge dat? riep Astara verrast. Niemand is nog tot die gedachte gekomen. Wie heeft U dat verteld? Wie zendt U hierheen?

— Luister, zei hij snel. Geef mij een half uur om alles uit te leggen. Daarna kunt ge besluiten of ge me durft vertrouwen!

In dat halve uur sprak de Noorman alleen, kalm en helder. Maar terwijl ze hem aanhoorde begreep het meisje langzaam hoe hij er toe gekomen was om aan twee personen te geloven, die beiden de vermomming van de Zwarte Ruiter gebruikten. De aanslag op Yark, het gevecht in het dorp, het verraderlijke boogschot, dat alles kon slechts ondernomen zijn door iemand die over vele handlangers beschikte : de kwade Zwarte Ruiter. De andere, scheen het hem toe, trad geheel alleen op, slechts vergezeld door de reusachtige hond.

Dit werd bevestigd bij de beek, toen hij het spoor zocht van de Zwarte Ruiter. Daar zag hij, als bij toeval, een ander spoor, evenals de afdrukken van hondenpoten. Twijfel was niet mogelijk, want vrijwel onmiddellijk vond Yark het oude spoor terug.

— Toen was ik zeker, besloot Eric. Ik liet Yark het andere spoor volgen en kwam zelf hierheen.

— Waarom? vroeg Astara angstig.

— Omdat ik tevens meende te begrijpen hoe de moord op Uw vader, Astara, werd gepleegd! antwoordde de Noorman. Zijn moordenaar is de oorzaak van alle leed. Volgens mij vermomt hij zich achter het masker van de kwade Zwarte Ruiter. Ik weet dat gij alleen mij zijn naam kunt noemen. Vertrouw mij, Astara! Spreek! Wie is het?

De donkere ogen van het meisje vestigden zich strak op hem.

— Het is Sigurd! zei ze toonloos. Ge hebt gelijk, ik kan U vertrouwen. Hij doodde mijn vader! Hij verplichtte mij de rol van Zwarte Ruiter te spelen. Luister! Ik zal U alles vertellen...

— Ja, Sigurd doodde vader Agar. Bij zijn dood en de mijne zou hij, als enige erfgenaam, over dit oostelijke leen heersen. Vier maanden geleden reden wij gedrieën uit op jacht. Onverhoeds schoot Sigurd mijn vader neer. Ik zag het op een afstand gebeuren. Hij achtervolgde mij om ook mij onschadelijk te maken, maar ik gelukte er in te ontkomen. Wat kon ik doen? Ik werd de Zwarte Ruiter. In die rol wilde ik een opstand tegen Sigurd op touw zetten. Maar hij is sluw. Met enkele trawanten vermomde hij zich eveneens als de Zwarte Ruiter, en ondernam plundertochten in eigen gebied. Op die manier sneed het mes langs twee kanten. Hij perste nog meer rijkdommen uit zijn onderhorigen dan hij als leenheer kon doen, en bovendien maakte hij de Zwarte Ruiter tot de meest gehate naam in de omgeving. Ik kon mij nergens meer vertonen en moest mij overdag in grotten als deze verbergen. Op die manier hoopte Sigurd mij te dwingen dit gebied te verlaten, nu hij mij niet doden kon. Maar ik wilde niet vluchten, hoe afschuwelijk de toestand ook voor mij was. Ik wilde mijn vader wreken. En daarbij, ik kon de arme bevolking toch niet aan haar lot overlaten. Hun armoede werd nijpend. Daarom begon ik edelen, in wie ik vrienden van Sigurd vermoedde, te overvallen, en hun geld en sieraden onder de allerarmsten te verdelen. Kunt ge dat begrijpen?

— Volkomen, zei de Noorman kalm. Maar ge moet niet langer bevreesd zijn Astara! Agar was een oude vriend van mijn vader Wogram. Vóór de zon is opgegaan hoop ik met zijn moordenaar te hebben afgerekend !

Vreugde en verbazing maakten zich van het meisje meester.

— ...Uw vader Wogram! riep ze uit. Maar dan moet ge... dan kunt ge niet anders zijn dan Eric!...

— Inderdaad! Ik ben Eric, Koning over het volk der Noren. Ik trek thans uit om mijn ontrouwe leenman Sigurd ter verantwoording te roepen! Zijt ge bereid mij te volgen, Astara?

Astara aarzelde geen ogenblik om aan Eric's verzoek gevolg te geven. Behendig wentelde de Noorman de sluitsteen van de grot terzijde en zij traden naar buiten. Onwillekeurig week Eric een stap terug toen de grote hond hem grommend tegemoet kwam. Doch met een bevelend gebaar dwong het meisje het dier tot kalmte.

— Een prachtig dier, zei de Noorman, die een liefhebber van dieren was.

— Hij behoorde aan mijn vader Agar. Sigurd mag van geluk spreken dat het dier het wild opjoeg in de bossen toen hij zijn lafhartige daad pleegde. Niemand was meer aan Agar gehecht dan zijn hond. Ik vond hem op mijn vlucht en heb hem al die tijd bij me gehouden.

Zij ging hem voor naar de rotsen, waarachter zij haar paard verborgen had.

Samen daalden ze het smalle rotspad af, tot waar het bos begon. Hier hield het meisje haar paard in.

— Wat zijn uw plannen, heer Eric ?

— Breng me zo snel mogelijk naar de burcht van Sigurd, antwoordde de Noorman. Zonder verder te spreken zette het meisje haar paard aan, en zo snel zij konden galoppeerden zij door de bossen.

Astara had een weinig bekend binnenpad gekozen, dat dwars door de wouden liep. Maar terzelfdertijd volgde een andere ruiter langs een veel langere weg verbeten een spoor, dat in dezelfde richting liep. Yark de Stijfhoofdige had het spoor van de Zwarte Ruiter behoedzaam gevolgd. Doorlopend joeg hij zijn groot paard op.

— Dit zal een lesje zijn voor die jonge snuiter, die meent een betere spoorzoeker te zijn dan ik, mompelde hij. Die jongen praat te veel ! Ik weet dat dit het spoor van de Zwarte Ruiter is en dat is alles wat Yark de Stijfhoofdige nodig heeft om wat helderheid in deze geschiedenis te brengen! Vooruit knol ! Ik moet die ellendeling te pakken krijgen voor de duisternis valt...!

De duisternis viel snel. Maar toen de laatste gloed van de zon wegzonk achter de heuvels, bereikten Astara en de Noorman de burcht, die somber opstak tegen de donker wordende lucht. Zij naderden aan de achterzijde. Een smalle stroom scheidde hen van de rots, waarop de burcht gebouwd was. Eric nam de omtrek nauwkeurig op.

— Hoe denkt ge binnen te komen? vroeg het meisje.

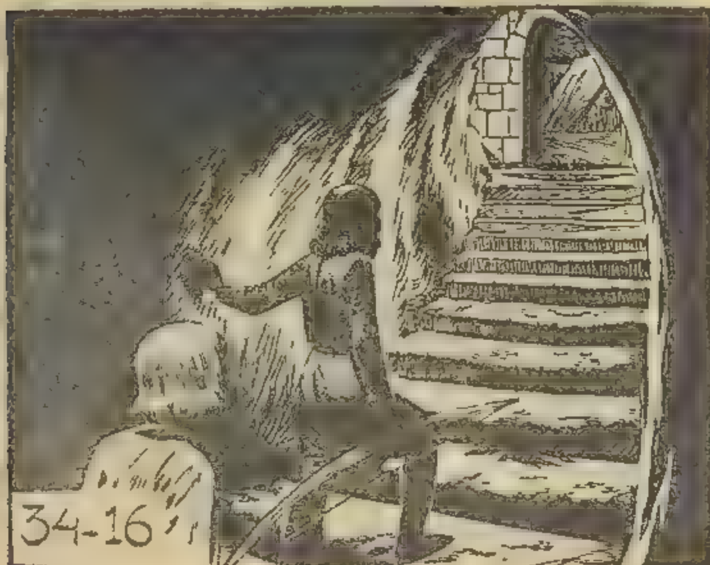
— Misschien is er een mogelijkheid om ergens ongezien over de muur te komen. Of anders kan de poortwachter wellicht met een list onschadelijk gemaakt worden. De mannen leken me geen grote krijgers, toen ik het laatste bezoek aan de burcht bracht, en ik heb zoiets eerder gedaan. In het ergste geval kan ik mij nog altijd bij Sigurd laten aandienen, hoewel ik hem liever onverhoeds te pakken kreeg. Eric monsterde de muren oplettend. Of weet ge iets beters?

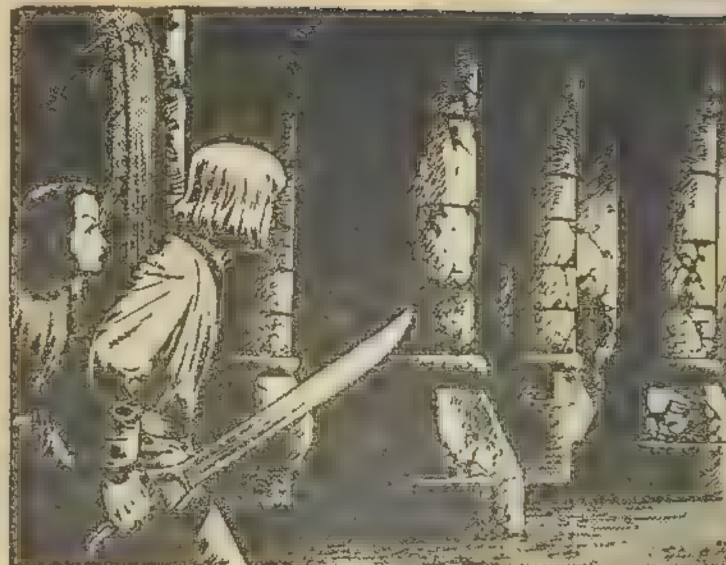
— Als ge ongemerkt binnen wilt komen kan ik U waarschijnlijk helpen, onderbrak Astara hem. Ze reed naar het water en stak over, gevolgd door de Noorman. Op de andere oever liet zij zich uit het zadel glijden en baande zich een weg door de struiken, tot zij de onderzijde van de rots bereikte. De schemering beschermde hen tegen de blik van de torenwachter.

— In de oude dagen, toen dit slot gebouwd werd, werd er ook een geheime gang aangelegd, die in geval van belegering kans op onverwachtse uitvallen en ontvluchting bood, fluisterde Astara.

— Kort voor hij stierf wees mijn vader mij de plaats. Hier! Zij duwde enige slingerplanten terzijde en wees op een donkere opening, die diep in de rots scheen door te lopen. Langs deze weg kunnen wij binnenkomen, maar het is gevaarlijk...!

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Zij gingen achter elkaar de geheime gang binnen. Licht drong weldra niet meer tot hen door. Het meisje liep voorop. maar zo groot was de duisternis dat Eric alleen haar zachte voetstappen voor zich hoorde. Eindelijk glom in de verte een zwak licht, en bij het schijnsel daarvan zag Eric een ruwe, in de rotsen uitgehouwen trap voor zich, die in de verte uitkwam voor een zware deur.

— Zachtjes ! fluisterde Astara, terwijl zij de deur opende.

Een enkele blik overtuigde Eric er van, dat zij zich thans in de gewelven onder de burcht moesten bevinden. Oeroude pilaren stutten de zoldering. Vocht droop langs de stenen en een bedompte lucht sloeg hem tegen.

— Waarheen thans? vroeg hij gedempt.

— Daarginds is een trap die omhoog voert, antwoordde het meisje even zacht. Rechts zijn de cellen waarin Sigurd diegenen opsluit, die niet met hem mee willen werken ! Wij moeten...

Ze stokte plotseling. In de verte, uit de richting van de trap, gleed eensklaps een lichtstreep over de stenen. Bijna gelijktijdig hoorden zij ver verwijderde voetstappen, die langzaam nader sloften. Wie kwam daar? Met een ruk trok Eric zijn zwaard.

— Snel! siste hij het meisje toe. En haar meetrekkend snelde hij met onhoorbare sprongen op de trap toe.

Hij bereikte de voet der treden een paar seconden eerder dan de drager van het licht, en terwijl hij zich tegen de muur drukte waagde hij een voorzichtige blik. Een zwaargebouwde krijger, zijn toorts hoog opgeheven, kwam omlaag, en toen hij de kruik ontdekte. die de man droeg twijfelde Eric er niet aan of het was een der cipiers, aangewezen om de gevangenen te verzorgen.

Gelegenheid om alarm te slaan of te vluchten zou hij niet krijgen, dacht Eric vastberaden ! Met ingehouden adem wachtte hij de zware voetstappen af, die thans zeer dicht genaderd waren...!

De man ging hen, niets vermoedend, voorbij. Haastig sloeg Astara de hoek om. Iets te haastig ! Want terwijl ze de hoek omschoot, sloeg het einde van haar boog, die ze al die tijd in haar hand gehouden had, tegen de stenen. Het maakte slechts een zwak geluid. Maar genoeg om de cipier zich met een wilde ruk te doen omwenden.

Een ogenblik sneden schrik en verbijstering de man de adem af. Eric spande zijn spieren klaar om toe te springen ! Maar hoe snel hij ook mocht zijn, hoe behendig hij zijn zwaard ook mocht hanteren. hij wist op het zelfde ogenblik dat hij de man nooit kon beletten een waarschuwende kreet te laten horen eer hij bij hem was ! een kreet die de posten boven zeker zou alarmeren...

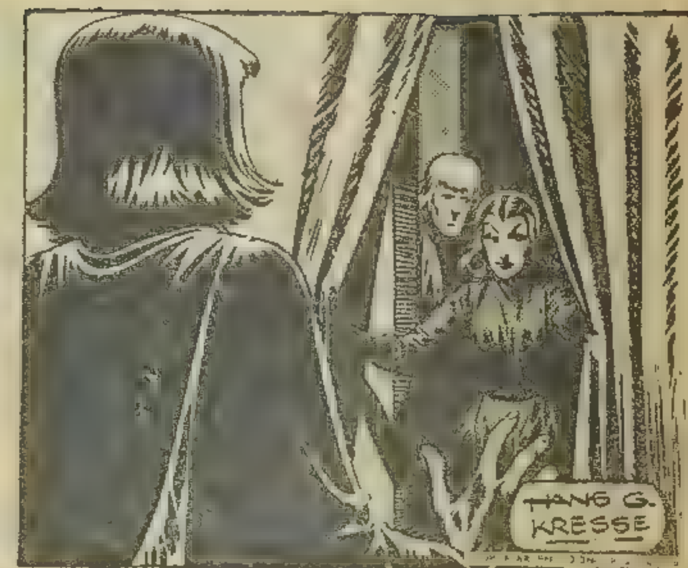
Al die overdenkingen flitsten in die ene seconde door zijn hoofd. Maar practisch gelijktijdig zag hij iets donkers op de cipier toeflitsen. De man uitte een zacht geluid. De toorts viel uit zijn handen, en langzaam zakte hij in elkaar. Astara had razend snel haar boog opgeheven en haar goedgerichte pijl maakte een einde aan het leven van de man, die zo medogenloos over zijn gevangenen had geheerst.

Nog voor de toorts geheel doofde, snelde Eric het meisje reeds voorbij, de treden op.

Zijn bliksemsnelle reactie redde hen waarschijnlijk. Want toen hij het einde van de trap bereikte vloog de zware deur open en een tweede krijger verscheen in de opening. Blijkbaar stond hij aangetrokken door de kreet van zijn makker, op het punt omlaag te stormen. Maar voor hij zijn voet op de eerste trede had kunnen plaatsen dook een slanke gestalte voor hem op, en dodelijk ontsteld zag hij de flikkerende weerglans van een lang zwaard. Hij wankelde terug en greep naar zijn eigen wapen...

Als een panter sprong Eric op hem toe, en diens wapen trof hem eer hij besefte wat er gebeurde !

Terwijl de man voorover sloeg, luisterde de Noorman scherp toe of het zachte gerucht van de strijd ook ergens opgemerkt werd. Doch alles bleef doodstil in de duistere gangen. Met een hoofdbeweging wenkte hij Astara.

— Ga voor ! fluisterde hij. Gij weet de weg !

Geruisloos glipte zij langs hem heen en na een laatste blik op zijn verslagen tegenstander te hebben geworpen, volgde Eric het meisje.

Zonder enig gerucht te maken slopen zij voort door de ruime gangen van de burcht. Astara hield haar boog gespannen en Eric's ogen dwaalden gedurig over de omgeving.

Eindelijk hield het meisje stil voor een zwaar gordijn, dat duidelijk de toegang tot een groot vertrek afsloot.

— Hierachter is de burchtzaal! mompelde zij. Waarschijnlijk zullen wij Sigurd hier aantreffen.

Een korte wenk van de Noorman liet haar geen twijfel betreffende zijn bedoelingen, en met een ruk schoof zij de zware stof terzijde.

De grote burchtzaal was geheel verlaten. Alleen aan de tafel zat een man. Toen hij de stof hoorde bewegen, wendde hij zich snel om... en op dat ogenblik staarden Sigurd en het meisje elkander recht in de ogen.

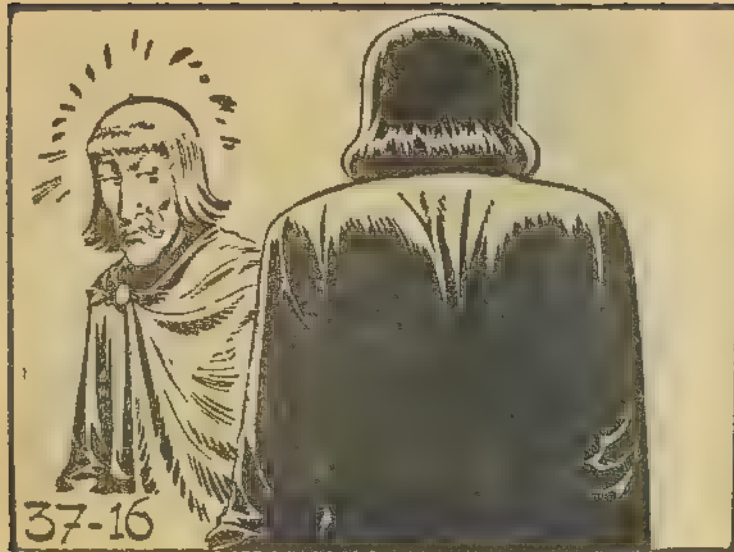
Een dodelijke bleekheid overtrok het gezicht van de kasteelheer.

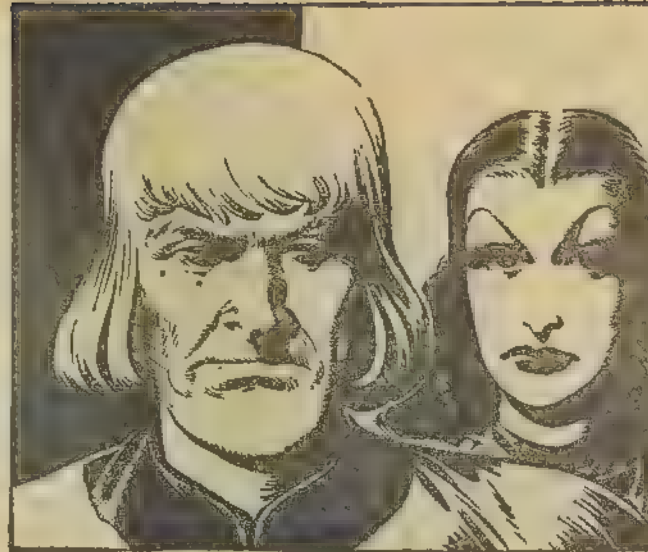
— As... Astara...., mompelde hij schor.

Zij trad langzaam op hem toe.

— Ja, Astara ! herhaalde zij. Of moet ik zeggen. De Zwarte Ruiter ? Gij hadt niet gedacht mij nog eens terug te zien, Heer Sigurd!

In haar stem lag een dodelijke dreiging.

Met bovenmenselijke inspanning beheerste Sigurd zich en riep met huichelachtige vriendelijkheid uit.

— Astara ! Hoe gelukkig is deze ontmoeting ! Ik waande u dood? Ge kunt begrijpen dat ik schrok, nietwaar? en Heer Eric ! Gij moet haar gevonden hebben ! Slechts een man van uw formaat kon daar in gelukken !

— Zwijg! gebood de Noorman vol koude minachting. Ge behoeft dit spel niet langer met mij te spelen, Sigurd ! Ik ken uw daden !

De kasteelheer was teruggeweken. Zijn ogen flitsten schichtig heen en weer tussen het meisje en de man die thans als een wreker voor hem stond.

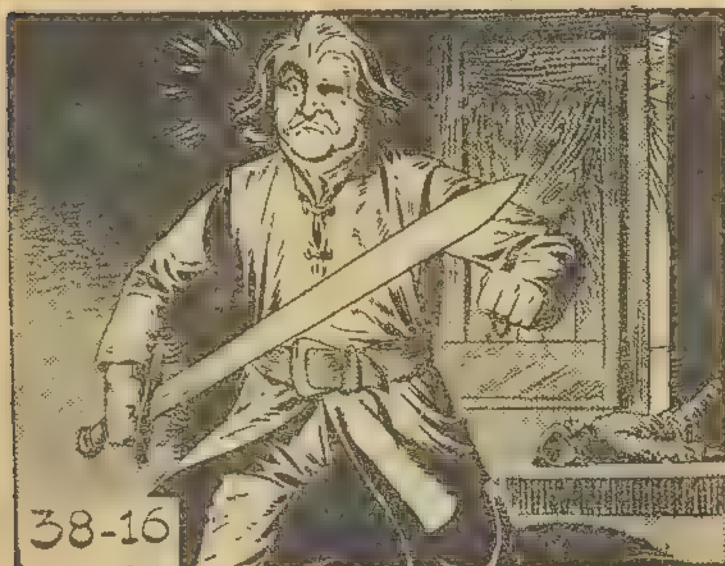
— Ik — ik begrijp niet wat ge bedoelt... bracht hij moeilijk uit, zijn droge lippen samenpersend. Ik... !

— Ge bezit niet eens de moed om voor uw daden uit te komen, merk ik ! sprak de Noorman snijdend. Zelfs een hond heeft meer karakter ! Welaan, ik beschuldig u van moord op de oude Agar. Van vervolging van Astara ! Van alle roofpartijen op armen en onderdrukten waaraan de Zwarte Ruiter zich schuldig maakte. Ik weet dat gij het waart, die Astara er toe dwong de rol van Zwarte Ruiter te spelen en er toen zelfs niet voor terugschrikte uw misdaden achter de rug van een vrouw te verbergen. Ik weet dat ge Yark de Stijfhoofdige uit de weg trachtte te ruimen uit angst dat hij mij inlichtingen zou geven. Dat zijn bewezen feiten ! Als Koning over het volk der Noren, en als uw wettig leenheer, heb ik het recht u te oordelen, Sigurd. En van dat recht zal ik gebruik maken... !

— Zie dat ge daar gelegenheid voor krijgt, ellendige Noorman ! siste Sigurd tussen zijn tanden.

Met een snelle beweging ontblootte hij zijn zwaard.

— Als altijd een sluipmoordenaar, nietwaar Sigurd ! beet Eric's spottende stem. Accoord ! Verdedig u !

Terwijl Eric de eerste uitval van Sigurd ontweek, vond ook bij de ingang van de burcht een zwaardgevecht plaats. Daar had de wachter een kleine vreemdeling toegang geweigerd, toen deze op bitsige toon eiste dat hem open gedaan werd. Het spoor, dat hij zo verbeten gevolgd had, voerde inderdaad recht op de burcht aan, en Yark de Stijfhoofdige had gezworen dit spoor tot het einde toe te volgen ! Toen de wachter zijn zwaard trok om de indringer met geweld te verdrijven was ook het wapen van Yark uit de schede geflitst. De strijd duurde nauwelijks enkele seconden. Een bliksemsnelle slag tegen de slapen, met de platte kant van het zwaard toegebracht, maakte de wachter onschadelijk. Wild drong Yark hem voorbij en verdween in de donkere gang.

Plotseling drong een gesmoorde kreet tot hem door. Achter een zwaar gordijn, dat de toegang tot een vertrek afsloot. Yark aarzelde geen ogenblik. Hij sprong naar voren, scheurde het gordijn terzijde... en slaakte een kreet van verbazing !

Er kwam een rood floers van drift voor de ogen van Yark. Nadenken kon hij niet, maar hij zag alleen maar die twee samen, Eric en de Zwarte Ruiter. Samen tegen de derde man, wiens zwaard hem juist op dit ogenblik door de Nooman uit de hand werd geslagen. De angstige uitroep, die Sigurd voor de tweede maal slaakte, wekte Yark uit zijn onbeweeglijkheid !

— Ha ! kreet hij briesend, terwijl hij zich naar voren stortte. Nu begrijp ik uw verraderlijk spel, man ! Gemene zaak maken met de Zwarte Ruiter, he ! Samen met die schurk dit kasteel binnen sluipen om een rechtvaardig en eerlijk man te doden en te beroven ! Hoe heb ik mij zo in u kunnen vergissen ! Maar nu is het einde voor uw wandaden aangebroken ! Keer u om ! Vecht met Yark de Stijfhoofdige..!

Suizend liet hij zijn geweldig zwaard vooruitschieten...

Het was uitsluitend aan Eric's vlugheid te danken, dat die eerste slag hem niet velde. Achter hem gilde Astara dodelijk verschrikt. Eric wervelde rond. Zijn zwaard schoot omlaag en verijdelde de uitval op het laatste ogenblik. Kletterend sloegen de beide zwaarden tegen elkaar...

— Wees geen dwaas, Yark ! beet Eric toe. Luister... !

— Niets te luisteren ! donderde Yark de Stijfhoofdige, purper van drift. Ik spreek niet met handlangers van de Zwarte Ruiter !

Met wilde houwen sloeg hij op de Noorman los. Deze verdedigde zich soepel. Maar Eric besefte dat er geen ogenblik te verliezen was. In een flits zag hij hoe Sigurd langzaam achteruit sloop. Een grimmige uitdrukking kwam op het gelaat van de Noorman ! Als Yark dan zo hardnekkig om een afstraffing vroeg, kon hij ze krijgen ook!

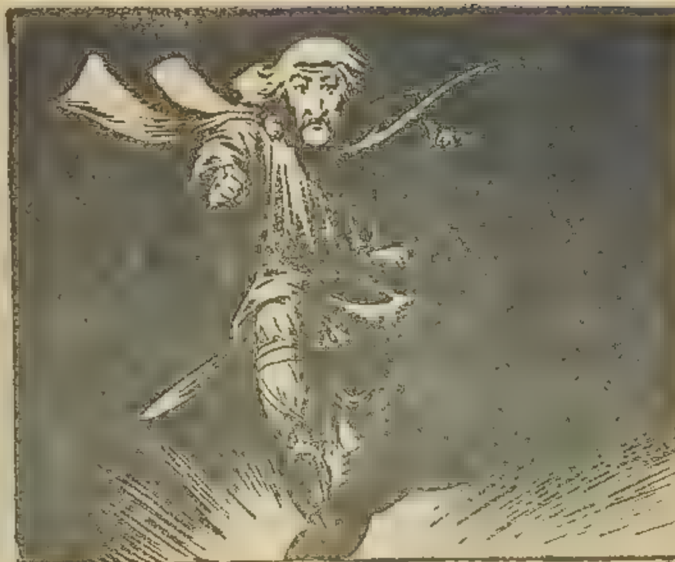
Hij boog zich naar voren. Met enkele slagen dwong hij zijn razende tegenstander terug. Glanzend schoot het wapen over Yark's zwaard, voerde een schijnaanval naar boven.uit een flitste dan met angstwekkende soepelheid terug toen de kleine man een wilde poging deed om door te stoten. Op dat ogenblik besefte Yark de Stijfhoofdige dat hij tegenover een weergaloos behendig zwaardvechter stond...

Een scherpe kreet, half van pijn, half van woedende verbazing, ontsnapte hem. De beide zwaardheften stootten tegen elkaar met een kracht, die zijn arm verdoofde. Meteen voelde hij een scherpe ruk. Zijn zwaard werd hem onweerstaanbaar uit de hand gewrongen.

— Duizend duivels... hijgde Yark de Stijfhoofdige ademloos.

Het hele gevecht had slechts enkele ogenblikken in beslag genomen. Doch zij waren voldoende voor Sigurd. Want toen Eric zich wilde omwenden, zag hij de gestalte van de kasteelheer achter de terugvallende gordijnplooien verdwijnen...

— Sigurd ! schreeuwde Eric opgewonden. Hij ontkomt !

— Wa-wa-wat... ? stotterde Yark de Stijfhoofdige, terwijl hij Eric een radeloze blik toewierp.

Verder kwam Yark niet want met een sprong verdween Eric achter het voorhang.

De middengang van de burcht lag schemerig voor hem. Even luisterde hij scherp. In de verte verwijderden zich rennende voetstappen. Hij wenkte Astara, die hem op de voet gevolgd was.

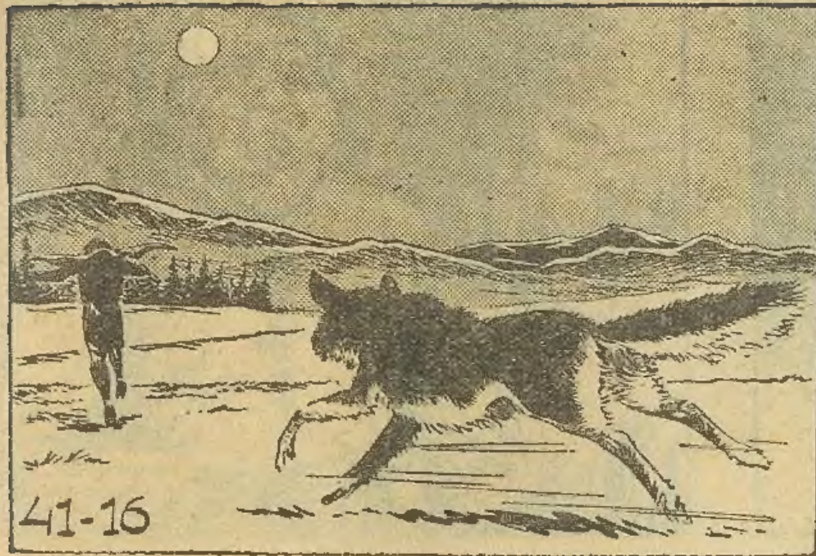
— Vlug : gebood de Noorman. Misschien kunnen wij hem nog te pakken krijgen !

Diezelfde gedachte hield Sigurd bezig, dreef hem steeds sneller voort terwijl hij langs de trappen naar omlaag vluchtte.

Hijgend sprong hij de laatste treden af en bereikte de geheime gang. Met bevende hand duwde hij de deur verder open en joeg voort door de duisternis. Was zijn voorsprong groot genoeg ?

Doodsangst kneep Sigurd hart samen. Plotseling zag hij een lichtglinstering in de verte. Het einde van de gang. Iets van zijn oude zekerheid keerde terug. Als hij maar eenmaal buiten was, zouden ze hem niet te pakken krijgen. Het woud bood gelegenheid genoeg om zich te verbergen. Haastig legde hij de laatste meters af en boog de slingerplanten uit elkaar, die de opening bedekten, om eensklaps als vastgenageld te blijven staan.

Uit het struikgewas voor hem dook een donkere vorm op. Twee gloeiende ogen richtten zich op hem. En met een schorre uitroep van ontzetting herkende Sigurd de reusachtige hond die Astara steeds vergezeld had, de wolfshond die eenmaal zijn broeder Agar toebehoorde.

Met een gil wendde Sigurd zich om en vluchtte in blinde paniek de vlakte op. Het enige wat hem bijbleef was het beeld van de hond. die grauwend op hem toesprong.

— Agar... mompelde Sigurd met droge lippen. De hond van Agar!

Toen Eric en Astara, die hem zo snel mogelijk gevolgd waren, enige ogenblikken later het einde van de gang bereikten vonden hun ogen vrijwel onmiddellijk de vluchtende gestalte. Maar zij zagen meer! Een zachte kreet ontsnapte de lippen van het meisje terwijl zij verwezen naar de vlakte staarde; en ook Eric's ogen werden groot van afgrijzen. Een dodelijke bleekheid overtrok Astara's gezichtje. Haar handen klemden zich om de arm van de Noorman.

— Nee... Nee... hijgde ze toonloos.

Maar evenals Eric besefte zij dat zij machteloos was. Zij kon alleen maar toezien, verstard zonder enige mogelijkheid tot ingrijpen.

Zij voelde de arm van de Noorman beschermend om haar schouder glijden en met een ruk wendde Astara het hoofd af...

Over de kale, maanoverschenen vlakte steeg plotseling een wilde schreeuw op; de hoge, triomfantelijke roep van een overwinnende wolf, die zeker is van zijn prooi. Het duurde slechts kort. Toen stierf het gehuil weg, en enkele ogenblikken later zag Eric het donkere silhouet van de hond uit het gras opduiken. Langzaam kwam het reusachtige dier op hen toe. Astara ging hem zwijgend tegemoet.

Astara wenkte de hond met een enkel gebaar achter zich en kwam langzaam naar de Noorman terug.

— Hij hield van mijn vader Agar als van een afgod...

Er viel een stilte.

— Kom, voegde Astara er eindelijk aan toe. Laat ons naar de burcht terugkeren!

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Na hun terugkeer op de burcht was Eric het meisje zoveel mogelijk behulpzaam om daar orde in de zaken te brengen. Een snel maar scherp onderzoek onder de mannen die in Sigurds dienst waren geweest, leerde hem wie hij als betrouwbaar mocht beschouwen. De anderen, voornamelijk degenen die de Zwarte Ruiter bij zijn plundertochten behulpzaam waren geweest, verjoeg hij of liet hij gevangen zetten. Ten slotte stelde hij Astara aan als Hoofd van het leen; een waardigheid die haar als enige erfgename ook rechtens toekwam.

Kort daarop verlieten Eric en Yark het kasteel en reden het woud in. Eric zag dat zijn makker een aantal vragen op de lippen had, en legde hem daarom nog eens in korte trekken uit hoe de geschiedenis van de Zwarte Ruiter zich had toegedragen.

— Hm, gromde Yark eindelijk. Een ingewikkelde geschiedenis ! Te veel gepraat, naar mijn smaak, jochie ! ! Hoewel, voegde hij er neerbuigend aan toe, ik wil toegeven, dat ge u niet onaardig gedragen hebt voor een jong melkmuil ! Als gij nog een paar jaar met mij rondtrekt, zal er wel een behoorlijk krijgsman uit u groeien !

— Het is een vererend voorstel, glimlachte Eric fijntjes. Maar ik vrees dat ik er geen gebruik van zal maken. Onze wegen scheiden hier, Yark. Al hoop ik dat wij elkander nog eens zullen ontmoeten.

Yark wierp Eric een priemende blik uit zijn één oog toe, en vroeg toen, als schoot hem plotseling iets te binnen.

— Wat is de naam van uw geslacht eigenlijk. Die hebt ge mij nooit genoemd.

— Men noemt mij Eric, zoon van Wogram, Koning over het volk der Noren ! zei hij helder.

En terwijl Yark sprakeloos en vuurrood naar adem snakte, gaf de Noorman zijn rijdier de sporen.

EINDE

In deze reeks zijn verschenen :

DE REIS NAAR ATLANTIS
DE ONTVOERING VAN WINONAH
DE STRIJD TEGEN KIRASSO
DE WRAAK VAN DE EGYPTENAAR
DE SULTAN VAN AKAIIM
HET WATER DES LEVENS
HET STENEN AFGODSBEELD
DE ONDERGANG VAN ATLANTIS
SCHIPBREUKELINGEN IN ROME
DE VALSE KONING
DE MOORDENAAR VAN KONING WOGRAM
— DE DODENRIDDERS
DE WONDEREN VAN MU
HET GEHEIM VAN HET GRAFGEWELF
— HET VERZOEK VAN TOVENAAR LAURI
DE ZON-AANBIDDERS
ERIC IN HET HEMELSE RIJK
STORM OVER CHINA
HET DUIVELS VERBOND
DE STRIJD OM HET GOUD
DE ZWARTE RUITER

Zullen weldra verschijnen :

DE BOOG VAN ALLARD
DE KONING DER STEPPEN

Ieder deel van « De Avonturen van Eric de Noorman » bevat een volledig en afzonderlijk verhaal

Uitgeverij : HET LAATSTE NIEUWS, Em. Jacqmainlaan, 105 - 107 - BRUSSEL